**Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość**

►B **ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1093/2010**

**z dnia 24 listopada 2010 r.**

**w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE**

(Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12)

zmienione przez:

| | | Dziennik Urzędowy | | |
|---|---|---|---|---|
| | | nr | strona | data |
| ►M1 | Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1022/2013 z dnia 22 października 2013 r. | L 287 | 5 | 29.10.2013 |
| ►M2 | Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. | L 60 | 34 | 28.2.2014 |
| ►M3 | Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. | L 173 | 190 | 12.6.2014 |

▼B

# ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1093/2010

**z dnia 24 listopada 2010 r.**

**w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ([1]),

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([2]),

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ([3]),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Kryzys finansowy w latach 2007 i 2008, ujawnił istotne braki w nadzorze finansowym, zarówno w poszczególnych przypadkach, jak i w podejściu do systemu finansowego jako całości. Nadzór oparty na modelach krajowych nie nadąża za globalizacją finansową i rzeczywistością, w której europejskie rynki finansowe są zintegrowane i połączone, a liczne instytucje finansowe działają na szczeblu transgranicznym. Kryzys ujawnił niedociągnięcia w zakresie współpracy, koordynacji, spójnego stosowania przepisów unijnych i zaufania pomiędzy krajowymi organami nadzoru.

(2) Przed kryzysem finansowym i w jego trakcie Parlament Europejski apelował o dążenie do większej integracji europejskiego nadzoru, tak aby zapewnić wszystkim podmiotom na poziomie unijnym równe warunki konkurencji i uwzględnić rosnącą integrację rynków finansowych w Unii (w swych rezolucjach z dnia 13 kwietnia 2000 r. na temat komunikatu Komisji dotyczącego

([1]) Dz.U. C 13 z 20.1.2010, s. 1.
([2]) Opinia z dnia 22 stycznia 2010 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).
([3]) Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 22 września 2010 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 17 listopada 2010 r.

▼B

wprowadzania ram dla rynków finansowych: plan działania ([1]), z dnia 21 listopada 2002 r. w sprawie zasad nadzoru ostrożnościowego w Unii Europejskiej ([2]), z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie polityki usług finansowych (2005–2010) – białej księgi ([3]), z dnia 23 września 2008 r. z zaleceniami dla Komisji w sprawie funduszy hedgingowych i niepublicznego rynku kapitałowego ([4]) i z dnia 9 października 2008 r. z zaleceniami dla Komisji w sprawie działań następczych w związku z metodą Lamfalussy'ego: przyszła struktura nadzoru ([5]) oraz w swych stanowiskach z dnia 22 kwietnia 2009 r. w sprawie zmienionego wniosku w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Solvency II) ([6]) i z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie agencji ratingowych ([7]).

(3) W listopadzie 2008 r. Komisja utworzyła grupę wysokiego szczebla pod przewodnictwem Jacques'a de Larosière'a w celu opracowania zalecenia dotyczącego sposobu wzmocnienia europejskich ram nadzorczych dla lepszej ochrony obywateli i przywrócenia zaufania do systemu finansowego. W swoim sprawozdaniu końcowym przedstawionym w dniu 25 lutego 2009 r. („sprawozdanie grupy de Larosière' a"), grupa wysokiego szczebla zaleciła wzmocnienie ram nadzorczych, aby zmniejszyć groźbę wystąpienia w przyszłości kryzysów finansowych i ograniczyć ich skutki. Zaleciła ona reformy struktury nadzoru sektora finansowego w Unii. Grupa ekspertów wyraziła również stanowisko, że należy stworzyć Europejski System Urzędów Nadzoru Finansowego złożony z trzech Europejskich Urzędów Nadzoru odpowiedzialnych, odpowiednio, za bankowość, papiery wartościowe oraz ubezpieczenia i pracownicze programy emerytalne, a także zaleciła powołanie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego. Eksperci uznali, że reformy wymienione w raporcie są niezbędne i należy niezwłocznie rozpocząć ich realizację.

(4) W swoim komunikacie z dnia 4 marca 2009 r. zatytułowanym „Realizacja europejskiego planu naprawy" Komisja zaproponowała przedłożenie projektu legislacyjnego w sprawie utworzenia Europejskiego Systemu Urzędów Nadzoru Finansowego i Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego. W komunikacie z dnia 27 maja 2009 r. zatytułowanym „Europejski nadzór finansowy" Komisja przedstawiła więcej szczegółów na temat możliwej struktury takich nowych ram nadzorczych, co odzwierciedla meritum sprawozdania grupy de Larosière'a.

(5) W konkluzjach z dnia 19 czerwca 2009 r. Rada Europejska potwierdziła, że należy utworzyć Europejski System Urzędów Nadzoru Finansowego złożony z trzech nowych Europejskich Urzędów Nadzoru. System ten powinien mieć na celu podniesienie jakości i spójności nadzoru krajowego, wzmocnienie

([1]) Dz.U. C 40 z 7.2.2001, s. 453.
([2]) Dz.U. C 25 E z 29.1.2004, s. 394.
([3]) Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 392.
([4]) Dz.U. C 8 E z 14.1.2010, s. 26.
([5]) Dz.U. C 9 E z 15.1.2010, s. 48.
([6]) Dz.U. C 184 E z 8.7.2010, s. 214.
([7]) Dz.U. C 184 E z 8.7.2010, s. 292.

▼B

nadzoru nad grupami transgranicznymi oraz opracowanie jednolitego zbioru przepisów europejskich obowiązującego wszystkie instytucje finansowe na rynku wewnętrznym. Rada Europejska zaznaczyła, że Europejskie Urzędy Nadzoru powinny również posiadać uprawnienia nadzorcze w stosunku do agencji ratingowych oraz zwróciła się do Komisji o przygotowanie konkretnych wniosków dotyczących możliwości odgrywania przez Europejski System Urzędów Nadzoru Finansowego istotnej roli w sytuacjach kryzysowych, podkreślając jednocześnie, że decyzje podjęte przez Europejskie Urzędy Nadzoru nie powinny wpływać na obowiązki budżetowe państw członkowskich.

(6) W dniu 17 czerwca 2010 r. Rada Europejska ostatecznie stwierdziła, że „państwa członkowskie powinny wprowadzić system opłat i podatków nakładanych na instytucje finansowe, aby zapewnić równy podział obciążeń finansowych i określić zachęty służące ograniczeniu ryzyka systemowego. Takie opłaty lub podatki powinny być częścią struktury wiarygodnego rozwiązania ramowego. Pilnie potrzebne są dalsze prace nad ich głównymi aspektami; należy starannie zbadać kwestie równości reguł gry oraz łączne skutki zastosowania różnych środków regulacyjnych”.

(7) Kryzys gospodarczy i finansowy stworzył realne i poważne zagrożenia dla stabilności systemu finansowego i funkcjonowania rynku wewnętrznego. Przywrócenie oraz utrzymanie stabilności i wiarygodności systemu finansowego jest bezwzględnym warunkiem wstępnym utrzymania zaufania na rynku wewnętrznym oraz jego spójności, a tym samym utrzymania i poprawy warunków umożliwiających ustanowienie w pełni zintegrowanego i działającego rynku wewnętrznego w obszarze usług finansowych. Ponadto głębiej i mocniej zintegrowane rynki finansowe oferują lepsze możliwości pozyskiwania finansowania i dywersyfikacji ryzyka, poprawiając tym samym odporność gospodarek na wstrząsy.

(8) Unia wyczerpała możliwości działań w ramach obecnej formuły Komitetów Nadzorców Europejskich. Unia nie może trwać w sytuacji, w której brakuje mechanizmów zapewniających podejmowanie przez krajowe organy nadzoru najlepszych możliwych decyzji nadzorczych dotyczących instytucji finansowych działających transgranicznie; nie ma wystarczającej współpracy ani wymiany informacji pomiędzy krajowymi organami nadzoru; wspólne działanie podejmowane przez krajowe organy wymaga skomplikowanych ustaleń, aby uwzględnić mozaikę wymogów regulacyjnych i nadzorczych; krajowe rozwiązania są najczęściej jedynym wykonalnym wariantem odpowiedzi na problemy na poziomie unijnym; istnieje wiele różnych interpretacji tych

▼B

samych tekstów prawnych. Europejski System Nadzoru Finansowego (zwany dalej „ESNF”) powinien zostać zaprojektowany w taki sposób, aby zaradzić tym brakom i stworzyć system zgodny z celem, jakim jest stabilny i jednolity unijny rynek usług finansowych łączący krajowe organy nadzoru w silną sieć unijną.

(9) ESNF powinien stanowić zintegrowaną sieć krajowych i unijnych organów nadzoru finansowego, w ramach której bieżący nadzór sprawowany jest na poziomie krajowym. Należy również osiągnąć większą harmonizację i spójne stosowanie przepisów dotyczących instytucji i rynków finansowych w całej Unii. Poza Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego) (zwanym dalej „Urzędem”) należy powołać Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) i Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), a także Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru (zwany dalej „Wspólnym Komitetem”). Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego (zwana dalej „ERRS”) powinna stanowić część ESNF w celu zrealizowania zadań określonych w niniejszym rozporządzeniu oraz w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 ([1]).

(10) Europejskie Urzędy Nadzoru powinny zastąpić Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego ustanowiony decyzją Komisji 2009/78/WE ([2]), Komitet Europejskich Organów Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych ustanowiony decyzją Komisji 2009/79/WE ([3]) oraz Komitet Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych ustanowiony decyzją Komisji 2009/77/WE ([4]) i przejąć wszystkie zadania i kompetencje tych komitetów, wraz z kontynuowaniem, w stosownych przypadkach, już rozpoczętych prac i projektów. Należy jasno określić zakres działań poszczególnych Europejskich Urzędów Nadzoru. Europejskie Urzędy Nadzoru powinny odpowiadać za swoje działania przed Parlamentem Europejskim i Radą. W sytuacjach gdy ta odpowiedzialność dotyczyć będzie kwestii międzysektorowych, które koordynowane były za pośrednictwem Wspólnego Komitetu, za koordynację tę powinny odpowiadać Europejskie Urzędy Nadzoru poprzez Wspólny Komitet.

(11) Urząd powinien działać, mając na uwadze polepszenie funkcjonowania rynku wewnętrznego, w tym zwłaszcza poprzez osiągnięcie wysokiego poziomu, skuteczności i spójności regulacji i nadzoru, uwzględniając zróżnicowane interesy poszczególnych państw członkowskich i różny charakter instytucji finansowych. Urząd powinien chronić wartości społeczne, takie jak stabilność systemu finansowego, przejrzystość rynków i produktów finansowych, oraz chronić deponentów i inwestorów. Urząd powinien

([1]) Zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego.
([2]) Dz.U. L 25 z 29.1.2009, s. 23.
([3]) Dz.U. L 25 z 29.1.2009, s. 28.
([4]) Dz.U. L 25 z 29.1.2009, s. 18.

▼B

również zapobiegać arbitrażowi regulacyjnemu i gwarantować równe warunki konkurencji oraz wzmocnić międzynarodową koordynację nadzoru finansowego, z korzyścią dla całej gospodarki, w tym dla instytucji finansowych i innych zainteresowanych stron, konsumentów i pracowników. Jego zadania powinny także obejmować promowanie konwergencji nadzorczej i doradzanie instytucjom Unii w dziedzinach bankowości, płatności, przepisów w zakresie pieniądza elektronicznego i nadzoru nad nim oraz pokrewnych kwestii ładu korporacyjnego, audytów i sprawozdawczości finansowej. Urzędowi należy także powierzyć pewną odpowiedzialność za istniejące i nowe rodzaje działalności finansowej.

(12) W przypadkach i na warunkach określonych w aktach ustawodawczych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, lub – jeżeli wymaga tego sytuacja nadzwyczajna – zgodnie z warunkami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, Urząd powinien móc także czasowo zakazać prowadzenia lub ograniczyć pewne rodzaje działalności finansowej, które zagrażają prawidłowemu funkcjonowaniu i integralności rynków finansowych lub stabilności całego systemu finansowego w Unii lub jego części. W przypadkach gdy czasowy zakaz prowadzenia pewnych rodzajów działalności finansowej lub ograniczenie pewnych rodzajów działalności finansowej mają wpływ międzysektorowy, przepisy sektorowe powinny przewidywać, że Urząd powinien w stosownych przypadkach koordynować swoje działania z działaniami Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) i Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) za pośrednictwem Wspólnego Komitetu.

(13) Urząd powinien również należycie uwzględniać wpływ swoich działań na konkurencję i innowacje w ramach rynku wewnętrznego, konkurencyjność Unii na świecie, integrację finansową i nową strategię Unii na rzecz tworzenia miejsc pracy i wzrostu.

(14) Aby zrealizować te cele, Urząd powinien posiadać osobowość prawną oraz niezależność administracyjną i finansową.

(15) Na podstawie prac organów międzynarodowych, ryzyko systemowe należy zdefiniować jako ryzyko zakłócenia równowagi systemu finansowego mogące spowodować poważne negatywne konsekwencje dla rynku wewnętrznego i realnej gospodarki. Wszystkie rodzaje pośredników finansowych, rynków i infrastruktury potencjalnie mogą w pewnym stopniu mieć znaczenie systemowe.

(16) Ryzyko transgraniczne obejmuje wszelkiego rodzaju ryzyko spowodowane przez nierównowagę gospodarczą lub problemy finansowe w całej Unii lub w jej części, które może mieć poważne negatywne skutki dla transakcji między podmiotami gospodarczymi dwóch lub więcej państw członkowskich, dla funkcjonowania rynku wewnętrznego lub finansów publicznych Unii lub któregokolwiek z jej państw członkowskich.

▼B

(17) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w swoim wyroku z dnia 2 maja 2006 r. w sprawie C-217/04 (Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej) stwierdził, że: „brzmienie art. 95 Traktatu WE [obecnie art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE)] nie pozwala na wniosek, iż przepisy przyjęte przez prawodawcę wspólnotowego na podstawie tego przepisu powinny zostać ograniczone, jeśli chodzi o ich adresatów, wyłącznie do państw członkowskich. W rzeczywistości bowiem może okazać się konieczne, według oceny tego prawodawcy, przewidzenie możliwości ustanowienia organu wspólnotowego mającego za zadanie przyczynianie się do realizacji procesu harmonizacji, w sytuacjach gdy stosowne wydaje się przyjęcie niewiążących środków towarzyszących lub o charakterze ramowym dla ułatwienia jednolitego wykonania i stosowania aktów opartych na tym postanowieniu” ([1]). Cele i zadania Urzędu polegające na udzielaniu właściwym krajowym organom nadzoru pomocy w zakresie spójnej interpretacji i stosowania przepisów unijnych oraz przyczynianiu się do stabilności finansowej koniecznej do integracji finansowej są ściśle związane z celami określonymi w dorobku prawnym Unii dotyczącym rynku wewnętrznego w obszarze usług finansowych. Urząd powinien w związku z tym zostać ustanowiony na podstawie art. 114 TFUE.

(18) Następujące akty ustawodawcze określają zadania właściwych organów państw członkowskich, w tym współpracę między nimi i z Komisją: dyrektywa 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe ([2]), dyrektywa 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych ([3]) oraz dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów ([4]).

(19) Istniejące przepisy unijne regulujące dziedziny, których dotyczy niniejsze rozporządzenie, obejmują również dyrektywę 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego ([5]), dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 98/78/WE z dnia 27 października 1998 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń w grupach ubezpieczeniowych ([6]), rozporządzenie (WE) nr 1781/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. w sprawie informacji o zleceniodawcach, które towarzyszą przekazom pieniężnym ([7]), dyrektywę 2009/110/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością ([8]) oraz w stosownych fragmentach dyrektywę 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia

([1]) Zb.Orz. 2006, s. I-03771, pkt 44.
([2]) Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1.
([3]) Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 201.
([4]) Dz.U. L 135 z 31.5.1994, s. 5.
([5]) Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1.
([6]) Dz.U. L 330 z 5.12.1998, s. 1.
([7]) Dz.U. L 345 z 8.12.2006, s. 1.
([8]) Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7.

▼B

26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu ([1]), dyrektywę 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotyczącą sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość ([2]) oraz dyrektywę 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego ([3]).

(20) Pożądane jest, by Urząd wspierał spójne podejście w dziedzinie gwarantowania depozytów celem zapewnienia równych szans dla wszystkich deponentów i równorzędnego ich traktowania w całej Unii. Ponieważ systemy gwarantowania depozytów podlegają kontroli w państwach członkowskich, a nie nadzorowi regulacyjnemu, Urząd powinien móc wykonywać swoje uprawnienia na mocy niniejszego rozporządzenia w stosunku do samego systemu gwarantowania depozytów oraz do jego operatora.

(21) Zgodnie z deklaracją (nr 39) odnoszącą się do artykułu 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), dołączoną do Aktu końcowego konferencji międzyrządowej, która przyjęła Traktat z Lizbony, opracowanie regulacyjnych standardów technicznych wymaga pomocy w postaci specjalistycznej wiedzy technicznej w formie szczególnej dla dziedziny usług finansowych. Konieczne jest umożliwienie Urzędowi zapewniania takiej wiedzy specjalistycznej również w odniesieniu do standardów lub elementów standardów, które nie są oparte na projektach regulacyjnych standardów technicznych opracowanych przez Urząd.

(22) Istnieje potrzeba wprowadzenia skutecznego instrumentu ustanawiającego zharmonizowane regulacyjne standardy techniczne w zakresie usług finansowych, tak by zapewnić, również poprzez jednolity zbiór przepisów, równe warunki i odpowiednią ochronę deponentów, inwestorów i konsumentów w całej Unii. Ponieważ Urząd charakteryzuje wysoki poziom wiedzy specjalistycznej, efektywne i właściwe jest powierzenie mu, w dziedzinach określonych prawem unijnym, opracowania projektów regulacyjnych standardów technicznych, które nie rozstrzygają kwestii politycznych.

(23) Komisja powinna zatwierdzać te projekty regulacyjnych standardów technicznych w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w celu nadania im wiążącej mocy prawnej. Zmiany tych projektów powinny być możliwe jedynie w sytuacjach nadzwyczajnych, ponieważ Urząd jest w bezpośrednim kontakcie z rynkami finansowymi i bierze pod uwagę codzienne funkcjonowanie tych rynków. Projekty regulacyjnych standardów

([1]) Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15.
([2]) Dz.U. L 271 z 9.10.2002, s. 16.
([3]) Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1.

▼B

technicznych podlegałyby zmianom, w przypadku ich niezgodności z prawem unijnym lub naruszenia zasady proporcjonalności lub podstawowych zasad rynku wewnętrznego w obszarze usług finansowych określonych w dorobku prawnym Unii dotyczącym usług finansowych. Komisja nie powinna zmieniać treści projektów regulacyjnych standardów technicznych przygotowanych przez Urząd bez uprzedniej konsultacji z Urzędem. Aby zapewnić sprawną i szybką procedurę przyjmowania tych standardów, należy ustalić określony termin, w którym Komisja powinna podjąć decyzję w sprawie ich zatwierdzenia.

(24) Zważywszy na wiedzę specjalistyczną Urzędu w dziedzinach, w których powinny być opracowywane regulacyjne standardy techniczne, należy uwzględnić wyrażony przez Komisję zamiar opierania się zasadniczo na projektach regulacyjnych standardów technicznych przedłożonych jej przez Urząd w celu przyjęcia odpowiednich aktów delegowanych. W przypadku gdy Urząd nie przedłoży jednak projektu regulacyjnych standardów technicznych w terminie określonym w stosownym akcie ustawodawczym, należy zapewnić faktyczne osiągnięcie skutków wykorzystania przekazanych uprawnień oraz utrzymanie efektywności procesu decyzyjnego. W takich sytuacjach Komisja powinna mieć zatem uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych w przypadku braku projektu opracowanego przez Urząd.

(25) Komisja powinna mieć także uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych w drodze aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 TFUE.

(26) W dziedzinach nieobjętych regulacyjnymi lub wykonawczymi standardami technicznymi Urząd powinien mieć uprawnienia do wydawania wytycznych i zaleceń w sprawie stosowania prawa Unii. W celu zapewnienia przejrzystości i zwiększenia przestrzegania przez krajowe organy nadzoru tych wytycznych i zaleceń Urząd powinien mieć możliwość opublikowania uzasadnień niezastosowania się przez organy nadzoru do tych wytycznych i zaleceń.

(27) Zapewnianie właściwego i pełnego stosowania prawa unijnego jest podstawowym warunkiem wstępnym dla integralności, przejrzystości, efektywności i prawidłowego funkcjonowania rynków finansowych, stabilności systemu finansowego i równych warunków konkurencji dla instytucji finansowych w Unii. Należy zatem wprowadzić odpowiedni mechanizm obowiązujący w przypadkach stwierdzenia przez Urząd niestosowania lub nieprawidłowego stosowania prawa unijnego prowadzącego do jego naruszenia. Mechanizm ten powinien obowiązywać w dziedzinach, w których prawo Unii określa jasne i bezwarunkowe obowiązki.

▼B

(28) Aby umożliwić podjęcie odpowiednich działań w przypadku nieprawidłowego lub niewystarczającego stosowania prawa unijnego, należy wprowadzić mechanizm obejmujący trzy etapy: Po pierwsze, Urząd powinien być uprawniony do zbadania domniemanego nieprawidłowego lub niewystarczającego wykonania obowiązków wynikających z prawa unijnego przez organy krajowe w ramach ich praktyki nadzorczej, a następnie powinien wydać zalecenie. Po drugie, w przypadku gdy właściwy organ krajowy nie zastosuje się do zalecenia, Komisja powinna mieć prawo do wydania formalnej opinii uwzględniającej zalecenie Urzędu, w której wymaga od właściwego organu podjęcia działań koniecznych do zapewnienia przestrzegania prawa Unii.

(29) Po trzecie, w wyjątkowych sytuacjach uporczywej bezczynności właściwego organu Urząd powinien posiadać uprawnienia do przyjęcia w ostateczności decyzji skierowanych do poszczególnych instytucji finansowych. Uprawnienie to powinno być ograniczone do wyjątkowych przypadków, w których właściwy organ nie zastosuje się do skierowanej do niego formalnej opinii oraz w których prawo Unii ma bezpośrednie zastosowanie do instytucji finansowych na mocy istniejących lub przyszłych rozporządzeń unijnych.

(30) Poważne zagrożenia dla prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych lub stabilności systemu finansowego w Unii wymagają szybkiej i skoordynowanej odpowiedzi na szczeblu Unii. Urząd powinien zatem móc zobowiązywać krajowe organy nadzoru do podejmowania konkretnych działań w celu zapobiegania sytuacjom nadzwyczajnym. Rada powinna być uprawniona do stwierdzania wystąpienia sytuacji nadzwyczajnej na podstawie wniosku jednego z Europejskich Urzędów Nadzoru, Komisji lub ERRS.

(31) Urząd powinien zatem móc zobowiązywać krajowe organy nadzoru do podejmowania konkretnych działań w celu zaradzenia sytuacjom nadzwyczajnym. Działanie podjęte w tym względzie przez Urząd nie powinno naruszać uprawnień Komisji na mocy art. 258 TFUE do wszczynania przez nią postępowań wobec państwa członkowskiego danego organu nadzoru w sprawie niepodjęcia przez nie takiego działania, jak również nie narusza prawa Komisji do stosowania w takich okolicznościach środków tymczasowych zgodnie z regulaminem proceduralnym Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Jeżeli organy nadzoru danego państwa członkowskiego nie podejmą działania wymaganego przez Urząd, powinno pozostawać to bez uszczerbku dla wszelkiej odpowiedzialności jaką to państwo członkowskie może ponieść zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

(32) W celu zapewnienia efektywnego i skutecznego nadzoru oraz zrównoważonego uwzględnienia stanowisk właściwych organów w poszczególnych państwach członkowskich Urząd powinien móc rozstrzygać ze skutkiem wiążącym spory w sprawach transgranicznych między właściwymi organami, w tym w ramach kolegiów organów nadzoru. Należy wprowadzić postępowanie pojednawcze, podczas którego właściwe organy mogą dojść do

▼B

porozumienia. Kompetencje Urzędu powinny obejmować spory dotyczące procedury lub przedmiotu działania lub braku działania właściwego organu danego państwa członkowskiego w przypadkach określonych w wiążących prawnie aktach unijnych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu. W takim przypadku jeden z odnośnych organów nadzoru powinien być uprawniony do zwrócenia się z tą kwestią do Urzędu, który powinien postępować zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Urząd powinien być uprawniony do zażądania, by zainteresowane właściwe organy podjęły konkretne działanie lub by powstrzymały się od działania w celu rozstrzygnięcia danej sprawy, tak by zapewnić zgodność z prawem Unii, przy czym skutki tego postępowania byłyby wiążące dla danych właściwych organów. W przypadku gdy dany właściwy organ nie zastosuje się do skierowanej do niego decyzji o rozstrzygnięciu sporu, Urząd powinien mieć uprawnienia do przyjmowania decyzji skierowanych bezpośrednio do instytucji finansowych w dziedzinach prawa unijnego mających bezpośrednie zastosowanie do tych instytucji. Uprawnienie do przyjęcia takiej decyzji powinno mieć zastosowanie wyłącznie w ostateczności i tylko w celu zapewnienia prawidłowego i spójnego stosowania prawa unijnego. W przypadkach gdy stosowne przepisy unijne przekazują uprawnienia dyskrecjonalne właściwym organom państw członkowskich, decyzje podejmowane przez Urząd nie mogą zastępować wykonywania – zgodnie z prawem unijnym – tych uprawnień dyskrecjonalnych.

(33) Kryzys pokazał, że aktualny system współpracy między organami krajowymi, których uprawnienia ograniczają się do poszczególnych państw członkowskich, jest niewystarczający w stosunku do instytucji finansowych działających transgranicznie.

(34) Grupy ekspertów powołane przez państwa członkowskie w celu badania przyczyn kryzysu i przedstawiania propozycji dotyczących usprawnienia regulacji sektora finansowego i nadzoru nad nim potwierdziły, że aktualne ustalenia nie stanowią solidnej podstawy dla przyszłych regulacji i nadzoru nad transgranicznymi instytucjami finansowymi w Unii.

(35) Sprawozdanie grupy de Larosière'a wskazuje, że „zasadniczo mamy dwie opcje: pierwsza to rozwiązania wprowadzane przez poszczególne kraje z myślą tylko o własnych rynkach, bez liczenia się z pozostałymi, a często ze szkodą dla nich, a druga to wzmocniona, pragmatyczna, racjonalna współpraca europejska z korzyścią dla wszystkich, która pozwoli na utrzymanie otwartej gospodarki globalnej. Zapewni to niekwestionowane korzyści gospodarcze".

(36) Kolegia organów nadzoru odgrywają istotną rolę w efektywnym, skutecznym i spójnym nadzorze instytucji finansowych działających na szczeblu transgranicznym. Urząd powinien przyczyniać się do propagowania i monitorowania efektywnego, skutecznego i konsekwentnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru

▼B

oraz odgrywać w tym względzie przewodnią rolę w zapewnianiu konsekwentnego i spójnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru w odniesieniu do transgranicznych instytucji finansowych w całej Unii. Urząd powinien mieć zatem pełne prawo do uczestniczenia w kolegiach organów nadzoru w celu usprawniania ich funkcjonowania oraz procesu wymiany informacji w kolegiach organów nadzoru a także celem promowania konwergencji i spójności stosowania prawa Unii przez kolegia organów nadzoru. Jak zauważono w sprawozdaniu grupy de Larosière'a, „należy wyeliminować arbitraż regulacyjny i zakłócenia konkurencji wynikające z różnych praktyk nadzorczych, gdyż mogą one naruszyć stabilność finansową – między innymi poprzez zachęcanie do przenoszenia działalności finansowej do krajów o łagodniejszym systemie nadzoru. System nadzoru musi być postrzegany jako uczciwy i zrównoważony."

(37) Konwergencja w dziedzinie zapobiegania sytuacjom kryzysowym, zarządzania w takich sytuacjach i rozwiązywania kryzysów, również w dziedzinie mechanizmów finansowania, jest niezbędna dla zapewnienia internalizacji kosztów przez system finansowy, aby organy publiczne mogły realizować działania restrukturyzacyjne wobec upadających instytucji finansowych minimalizując skutki takiej upadłości dla systemu finansowego i ograniczając uzależnienie od środków finansowych podatników i środków publicznych dla ratowania banków, ograniczając negatywne skutki dla gospodarki; konwergencja ta jest również niezbędna dla zapewnienia koordynacji stosowania krajowych działań naprawczych. W tym kontekście niezbędne jest opracowanie wspólnego pakietu zasad dotyczących całościowego zestawu narzędzi prewencyjnych i naprawczych dla upadających banków: narzędzia te miałyby być w szczególności wykorzystywane w przypadkach kryzysu w dużych, transgranicznych lub wzajemnie powiązanych instytucjach; należy także oszacować konieczność powierzenia Urzędowi dodatkowych stosownych uprawnień, a także sposoby, w jakie banki i instytucje gromadzące oszczędności mogłyby traktować priorytetowo ochronę osób powierzającym im swoje oszczędności.

(38) W trakcie aktualnego przeglądu dyrektywy 94/19/WE i dyrektywy 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów ([1]) Komisja zamierza zwrócić szczególną uwagę na konieczność zapewnienia dalej idącej harmonizacji w całej Unii. W sektorze ubezpieczeń odnotowuje się także fakt, że Komisja zamierza przeanalizować możliwość wprowadzenia unijnych przepisów o ochronie ubezpieczonych w przypadku upadłości towarzystwa ubezpieczeniowego. Europejskie Urzędy Nadzoru powinny odgrywać istotną rolę w tych obszarach, w związku z czym należy im powierzyć odpowiednie uprawnienia dotyczące europejskiego systemu gwarantowania depozytów.

(39) Narzędziem przydatnym w funkcjonowaniu sieci organów nadzoru może być delegowanie zadań i kompetencji, tak by ograniczyć powielanie zadań nadzorczych, wspierać współpracę,

([1]) Dz.U. L 84 z 26.3.1997, s. 22.

▼B

a tym samym usprawnić proces nadzoru oraz zmniejszyć obciążenia spoczywające na instytucjach finansowych. Rozporządzenie to powinno zatem zapewniać jasne podstawy prawne dla takiego delegowania zadań i kompetencji. O ile powinna być respektowana ogólna zasada dopuszczająca delegowanie zadań i kompetencji, państwa członkowskie powinny mieć jednak możliwość wprowadzenia szczególnych warunków dotyczących delegowania kompetencji, np. w odniesieniu do informowania o ustaleniach dotyczących delegowania kompetencji i powiadamiania o nich. Delegowanie zadań oznacza, że zadania są wykonywane przez Urząd lub przez krajowy organ nadzoru inny niż właściwy organ nadzoru, podczas gdy odpowiedzialność za podejmowanie decyzji nadzorczych nadal spoczywa na organie delegującym. Na skutek delegowania zadań Urząd lub krajowy organ nadzoru, któremu przekazano kompetencje, powinien móc w swoim imieniu decydować o pewnych kwestiach dotyczących nadzoru zamiast organu delegującego. Delegowanie zadań i kompetencji powinno być regulowane zasadą przyznawania kompetencji nadzorczych organowi nadzoru, który ze względu na swoją pozycję jest najbardziej odpowiedni do podjęcia działań w przedmiotowej sprawie. Delegowanie kompetencji byłoby odpowiednim rozwiązaniem przykładowo ze względu na efekt skali lub zbieżny zakres, spójność w ramach nadzoru grupowego oraz optymalizację wykorzystania wiedzy specjalistycznej między organami nadzoru. Decyzje podejmowane przez organ, któremu przekazano kompetencje, o ile zostały podjęte w zakresie delegowanych kompetencji, powinny być uznawane za rozstrzygające przez organ delegujący kompetencje i przez inne właściwe organy. Odpowiednie unijne akty prawne mogą bliżej określać zasady delegowania kompetencji na podstawie umowy. Urząd powinien ułatwiać i monitorować zawieranie umów dotyczących delegowania zadań i kompetencji między krajowymi organami nadzoru za pomocą wszelkich właściwych środków.

Urząd powinien być informowany z wyprzedzeniem o planowanym zawarciu umowy w sprawie delegowania zadań lub kompetencji, tak by móc wyrazić swoją opinię w stosownych przypadkach. Powinien on scentralizować publikację takich umów, aby zapewnić terminowe, przejrzyste i łatwo dostępne informacje na temat umów dla wszystkich zainteresowanych stron. Urząd powinien ustalać i upowszechniać dobre praktyki dotyczące delegowania zadań i kompetencji oraz umów w sprawie delegowania zadań lub kompetencji.

(40) Urząd powinien aktywnie wspierać konwergencję praktyk nadzorczych w całej Unii w celu stworzenia wspólnej kultury nadzoru.

(41) Wzajemne oceny stanowią efektywne i skuteczne narzędzie zwiększające spójność w ramach sieci organów nadzoru. Urząd powinien zatem opracować ramy metodologiczne dla takich wzajemnych ocen i regularnie je przeprowadzać. Oceny te powinny koncentrować się nie tylko na konwergencji praktyk nadzorczych, ale również na zdolności organów nadzoru do osiągania wysokiej jakości wyników w zakresie nadzoru oraz niezależności właściwych organów. Należy upubliczniać wyniki

▼B

wzajemnych ocen za zgodą właściwego organu podlegającego ocenie. Należy również rozpoznawać i upubliczniać najlepsze praktyki.

(42) Urząd powinien aktywnie wspierać skoordynowane działania Unii w zakresie nadzoru, w szczególności w celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych oraz stabilności systemu finansowego w Unii. Oprócz uprawnień do podejmowania działania w sytuacjach nadzwyczajnych, Urzędowi powinno zatem zostać powierzone zadanie ogólnej koordynacji w ramach ESNF. Urząd powinien skupić swoje działania na zapewnieniu niezakłóconego przepływu wszystkich istotnych informacji pomiędzy właściwymi organami.

(43) Aby utrzymać stabilność systemu finansowego, należy na wczesnym etapie określić tendencje, potencjalne zagrożenia i słabości dotyczące poziomu mikroostrożnościowego, transgranicznego i międzysektorowego. Urząd powinien, regularnie lub w razie konieczności doraźnie, monitorować i oceniać takie zmiany w obszarze podlegającym jego kompetencjom oraz, w stosownych przypadkach, informować Parlament Europejski, Radę, Komisję, inne Europejskie Urzędy Nadzoru oraz ERRS. Urząd powinien również – we współpracy z ERRS – uruchamiać i koordynować ogólnounijne testy warunków skrajnych w celu oceny odporności instytucji finansowych na niekorzystne zmiany na rynku i powinien zapewniać, by na poziomie krajowym stosowano przy takich testach jak najbardziej spójną metodologię. Aby Urząd mógł należycie wykonywać swoje funkcje, powinien przeprowadzać analizy ekonomiczne rynków oraz wpływu, jaki miałyby ewentualne zmiany na rynku.

(44) Z uwagi na globalizację usług finansowych i rosnące znaczenie międzynarodowych standardów Urząd powinien wspierać dialog i współpracę z organami nadzoru spoza Unii. Powinien on mieć możliwość rozwijania kontaktów i dokonywania uzgodnień administracyjnych z organami nadzoru i administracji państw trzecich oraz z organizacjami międzynarodowymi, przy pełnym poszanowaniu aktualnych ról i odpowiednich kompetencji państw członkowskich oraz instytucji Unii. Udział w pracach Urzędu należy umożliwić państwom, które zawarły z Unią umowy o przyjęciu i stosowaniu jej prawa, a Urząd powinien mieć możliwość współpracy z państwami trzecimi stosującymi przepisy, które uznano za ekwiwalentne z przepisami unijnymi.

(45) Urząd powinien odgrywać rolę niezależnego organu doradczego dla Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w dziedzinach podlegających jego kompetencjom. Bez uszczerbku dla kompetencji zainteresowanych właściwych organów Urząd powinien

▼B

mieć możliwość wydawania opinii na temat oceny ostrożnościowej połączeń i przejęć na mocy dyrektywy 2006/48/WE, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2007/44/WE ([1]) w przypadkach, w których dyrektywa ta wymaga konsultacji między właściwymi organami z co najmniej dwóch państw członkowskich.

(46) Aby skutecznie wykonywać swoje obowiązki Urząd powinien mieć prawo do zwracania się o wszelkie niezbędne informacje. Aby uniknąć powielania obowiązków sprawozdawczych instytucji finansowych, takie informacje powinny być normalnie dostarczane przez krajowe organy nadzoru znajdujące się najbliżej rynków i instytucji finansowych, a Urząd powinien uwzględniać już istniejące dane statystyczne. W ostateczności Urząd powinien mieć jednak możliwość skierowania należycie uzasadnionego i umotywowanego wniosku o informacje bezpośrednio do instytucji finansowej, jeżeli właściwy krajowy organ nie udostępnia lub nie może udostępnić takich informacji w odpowiednim czasie. Organy państw członkowskich powinny być zobowiązane do udzielenia pomocy Urzędowi w zakresie realizacji jego wniosków o informacje. W tym kontekście podstawowe znaczenie ma praca nad wspólnymi formatami sprawozdawczymi. Środki służące gromadzeniu informacji nie powinny naruszać ram prawnych europejskiego systemu statystycznego i Europejskiego Systemu Banków Centralnych w dziedzinie statystyki. Niniejsze rozporządzenie nie powinno zatem naruszać rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady WE nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej ([2]) ani rozporządzenia Rady (WE) nr 2533/98 z dnia 23 listopada 1998 r. dotyczącego zbierania informacji statystycznych przez Europejski Bank Centralny ([3]).

(47) Ścisła współpraca między Urzędem a ERRS ma podstawowe znaczenie dla pełnej efektywności funkcjonowania ERRS oraz dla podejmowania działań następczych w związku z jej ostrzeżeniami i zaleceniami. Urząd i ERRS powinny przekazywać sobie wszelkie istotne informacje. Dane dotyczące poszczególnych przedsiębiorstw należy dostarczać tylko po otrzymaniu uzasadnionego wniosku. Po otrzymaniu ostrzeżeń lub zaleceń skierowanych przez ERRS do Urzędu lub krajowego organu nadzoru, Urząd powinien, w stosownych przypadkach, zapewnić podjęcie działań następczych.

(48) Urząd powinien konsultować z zainteresowanymi stronami regulacyjne lub wykonawcze standardy techniczne, wytyczne i zalecenia oraz stwarzać im odpowiednią możliwość przedstawienia uwag na temat proponowanych środków. Przed przyjęciem projektów regulacyjnych lub wykonawczych standardów technicznych, wytycznych i zaleceń Urząd powinien dokonać oceny

([1]) Dyrektywa 2007/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. zmieniająca dyrektywę Rady 92/49/EWG oraz dyrektywy 2002/83/WE, 2004/39/WE, 2005/68/WE i 2006/48/WE w zakresie zasad proceduralnych i kryteriów oceny stosowanych w ramach oceny ostrożnościowej przypadków nabycia lub zwiększenia udziałów w podmiotach sektora finansowego (Dz.U. L 247 z 21.9.2007, s. 1).

([2]) Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164.

([3]) Dz.U. L 318 z 27.11.1998, s. 8.

▼B

skutków. W celu zapewnienia efektywności powinna być wykorzystana Bankowa Grupa Interesariuszy, która powinna reprezentować w zrównoważonych proporcjach unijne instytucje kredytowe i przedsiębiorstwa inwestycyjne reprezentujące różne modele instytucji finansowych i przedsiębiorstw oraz instytucje finansowe i przedsiębiorstwa o różnej wielkości, w tym w stosownych przypadkach inwestorów instytucjonalnych i inne instytucje finansowe, które same korzystają z usług finansowych, małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP), związki zawodowe, pracowników naukowych, konsumentów oraz inne podmioty korzystające z detalicznych usług bankowych. Bankowa Grupa Interesariuszy powinna służyć jako platforma kontaktowa z innymi grupami użytkowników usług finansowych ustanowionymi przez Komisję lub na mocy przepisów unijnych.

(49) Członkowie Bankowej Grupy Interesariuszy reprezentujący organizacje typu non profit lub pracownicy naukowi powinni otrzymywać odpowiednie wynagrodzenie, co umożliwi pełny udział w debacie na temat regulacji finansowej osobom, które nie posiadają dużych zasobów finansowych ani nie reprezentują sektora.

(50) Państwa członkowskie są głównie odpowiedzialne za zapewnienie skoordynowanego zarządzania w sytuacjach kryzysowych i utrzymanie stabilności finansowej w sytuacjach kryzysowych, w szczególności w odniesieniu do stabilizowania poszczególnych instytucji finansowych znajdujących się w trudnej sytuacji i rozwiązywania ich problemów. Decyzje podejmowane przez Urząd w sytuacjach nadzwyczajnych lub rozwiązywania sporów wpływających na stabilność instytucji finansowych nie powinny wpływać na obowiązki budżetowe państw członkowskich. Należy ustanowić mechanizm umożliwiający państwom członkowskim powoływanie się na ten środek ochronny i – w ostateczności – przekazanie sprawy do decyzji Rady. Nie należy jednak nadużywać tego mechanizmu ochronnego w szczególności w odniesieniu do decyzji Urzędu, która nie ma znaczących lub istotnych skutków budżetowych, np. w przypadku zmniejszenia dochodów związanego z tymczasowym wprowadzeniem zakazu dotyczącego określonej działalności lub produktów ze względu na ochronę konsumentów. Przy podejmowaniu decyzji na mocy tego mechanizmu ochronnego, Rada powinna głosować zgodnie z zasadą mówiącą, że każdemu członkowi przysługuje jeden głos. Należy przyznać Radzie uprawnienia w tej dziedzinie, biorąc po uwagę szczególne obowiązki państw członkowskich w tym zakresie. Zważywszy na wrażliwy charakter tej kwestii, należy zapewnić rygorystyczne rozwiązania dotyczące poufności.

(51) W ramach tego procesu decyzyjnego w odniesieniu do Urzędu powinny obowiązywać przepisy unijne i ogólne zasady dotyczące należytych procedur i przejrzystości. Prawo adresatów decyzji Urzędu do złożenia wyjaśnień powinno być w pełni przestrzegane. Akty wydawane przez Urząd powinny stanowić integralną część prawa Unii.

▼B

(52) Głównym organem decyzyjnym Urzędu powinna być Rada Organów Nadzoru złożona z szefów odpowiednich właściwych organów w poszczególnych państwach członkowskich, na czele z Przewodniczącym Urzędu. W Radzie Organów Nadzoru zasiadać powinni w charakterze obserwatorów przedstawiciele Komisji, ERRS, Europejskiego Banku Centralnego oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) i Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych). Członkowie Rady Organów Nadzoru powinni działać niezależnie i wyłącznie w interesie Unii.

(53) Co do zasady, Rada Organów Nadzoru powinna podejmować decyzje zwykłą większością zgodnie z regułą mówiącą, że każdemu członkowi przysługuje jeden głos. W odniesieniu do jednak do aktów natury ogólnej, w tym aktów dotyczących regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, wytycznych i zaleceń dotyczących kwestii budżetowych, jak również w odniesieniu do wniosków państw członkowskich o ponowne rozważenie przez Urząd decyzji o czasowym zakazie prowadzenia pewnych rodzajów działalności finansowej lub ograniczeniu takich rodzajów działalności finansowej, właściwe jest stosowanie zasad głosowania większością kwalifikowaną zgodnie z art. 16 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej oraz z Protokołem (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych załączonym do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Sprawy dotyczące rozstrzygania sporów między krajowymi organami nadzoru powinny być rozpatrywane przez określony, obiektywny zespół, w skład którego wchodzą członkowie niebędący przedstawicielami właściwych organów, które są stroną danego sporu, ani niemający żadnego interesu w konflikcie ani bezpośrednich powiązań z zainteresowanymi właściwymi organami. Skład zespołu powinien być odpowiednio wyważony. Decyzja podjęta przez zespół powinna być zatwierdzana przez Radę Organów Nadzoru zwykłą większością głosów zgodnie z zasadą mówiącą, że każdemu członkowi przysługuje jeden głos. Niemniej jednak w odniesieniu do decyzji podjętych przez nadzorcę konsolidującego, decyzja proponowana przez zespół mogłaby zostać odrzucona przez członków stanowiących mniejszość blokującą, zgodnie z art. 16 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 3 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych.

(54) Zarząd złożony z Przewodniczącego Urzędu oraz przedstawicieli krajowych organów nadzoru i Komisji powinien zapewniać, aby Urząd wypełniał swoją misję i wykonywał powierzone mu zadania. Zarządowi należy przyznać konieczne uprawnienia do, między innymi, proponowania rocznego i wieloletniego programu prac, wykonywania pewnych uprawnień budżetowych, przyjmowania planu polityki kadrowej Urzędu, przyjmowania przepisów szczególnych dotyczących prawa dostępu do dokumentów oraz proponowania sprawozdania rocznego.

(55) Urząd powinien być reprezentowany przez zatrudnionego w pełnym wymiarze czasu pracy Przewodniczącego wyznaczonego przez Radę Organów Nadzoru na podstawie osiągnięć,

▼B

umiejętności, wiedzy na temat instytucji i rynków finansowych oraz doświadczenia w zakresie regulacji rynków finansowych i nadzoru finansowego po przeprowadzeniu otwartej procedury kwalifikacyjnej organizowanej i zarządzanej przez Radę Organów Nadzoru przy wsparciu Komisji. W celu wyznaczenia Pierwszego Przewodniczącego Urzędu Komisja powinna sporządzić m.in. krótką listę kandydatów na podstawie osiągnięć, umiejętności, wiedzy na temat instytucji i rynków finansowych oraz doświadczenia w zakresie regulacji rynków finansowych i nadzoru finansowego. W odniesieniu do wyznaczania kolejnych Przewodniczących możliwość uzyskania krótkiej listy kandydatów sporządzanej przez Komisję powinna zostać poddana przeglądowi w sprawozdaniu, które ma zostać sporządzone na mocy niniejszego rozporządzenia. Przed objęciem obowiązków przez wybraną osobę i najpóźniej miesiąc po dokonaniu wyboru przez Radę Organów Nadzoru, Parlament Europejski powinien mieć możliwość, po wysłuchaniu wybranej osoby, sprzeciwić się jej mianowaniu.

(56) Zarządzanie Urzędem powinno zostać powierzone Dyrektorowi Wykonawczemu, który powinien mieć prawo do uczestniczenia bez prawa głosu w obradach Rady Organów Nadzoru i Zarządu.

(57) Aby zapewnić międzysektorową spójność prac Europejskich Urzędów Nadzoru, powinny one ściśle ze sobą współpracować w ramach Wspólnego Komitetu i w stosownych przypadkach wypracowywać wspólne stanowiska. Wspólny Komitet powinien koordynować funkcje Europejskich Urzędów Nadzoru związane z konglomeratami finansowymi i innymi kwestiami międzysektorowymi. W stosownych przypadkach akty prawne również objęte kompetencjami Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) i Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) powinny być przyjmowane równolegle przez odnośne Europejskie Urzędy Nadzoru. Pracami Wspólnego Komitetu powinni kierować na zasadzie corocznej rotacji przewodniczący Europejskich Urzędów Nadzoru. Przewodniczący Wspólnego Komitetu powinien być wiceprzewodniczącym ERRS. Wspólny Komitet powinien dysponować własnym personelem zapewnionym przez Europejskie Urzędy Nadzoru, co pozwoli na nieformalną wymianę informacji oraz na wypracowanie wspólnego podejścia w zakresie kultury nadzoru między Europejskimi Urzędami Nadzoru.

(58) Konieczne jest, by strony, na które mają wpływ decyzje podejmowane przez Urząd, mogły skorzystać z niezbędnych środków odwoławczych. W przypadkach gdy Urzędowi przysługują uprawnienia decyzyjne, w celu zapewnienia skutecznej ochrony praw stron oraz ze względu na ekonomikę procesową, zainteresowane strony powinny mieć prawo odwoływania się do Komisji Odwoławczej. Ze względu na efektywność i spójność Komisja Odwoławcza powinna być wspólnym organem Europejskich Urzędów Nadzoru, niezależnym od ich struktur administracyjnych i regulacyjnych. Powinna istnieć możliwość wniesienia odwołania od decyzji Komisji Odwoławczej do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

▼B

(59) W celu zagwarantowania pełnej autonomii i niezależności Urząd powinien posiadać własny budżet, który byłby finansowany głównie z obowiązkowych składek krajowych organów nadzoru i z budżetu ogólnego Unii Europejskiej. Finansowanie Urząd przez Unię odbywa się na podstawie porozumienia osiągniętego przez władzę budżetową zgodnie z pkt 47 porozumienia międzyinstytucjonalnego z 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ([1]). Zastosowanie powinna mieć unijna procedura budżetowa. Księgi rachunkowe powinny być badane przez Trybunał Obrachunkowy. Budżet ogólny podlega procedurze udzielania absolutorium.

(60) W odniesieniu do Urzędu zastosowanie powinno mieć rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) ([2]). Urząd powinien również przystąpić do Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Wspólnot Europejskich dotyczącego dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) ([3]).

(61) W celu zapewnienia otwartych i przejrzystych warunków zatrudnienia i równego traktowania pracowników, w odniesieniu do pracowników Urzędu powinien mieć zastosowanie regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich ([4]).

(62) Niezbędna jest ochrona tajemnic handlowych i innych poufnych informacji. Poufność informacji udostępnianych Urzędowi i wymienianych w obrębie sieci powinna podlegać surowym i skutecznym zasadom zachowania poufności.

(63) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ([5]) oraz rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych

([1]) Dz.U. L 139 z 14.6.2006, s. 1.
([2]) Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 1.
([3]) Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 15.
([4]) Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1.
([5]) Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

▼B

osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych ([1]) mają pełne zastosowanie do przetwarzania danych osobowych do celów niniejszego rozporządzenia.

(64) Aby zapewnić przejrzyste funkcjonowanie Urzędu, powinno mieć do niego zastosowanie rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ([2]).

(65) Państwa trzecie powinny mieć możliwość uczestniczenia w pracach Urzędu, zgodnie z odpowiednimi umowami, które mają zostać zawarte przez Unię.

(66) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, to znaczy polepszenie funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez zagwarantowanie wysokiego poziomu, skuteczności i spójności regulacji ostrożnościowej i nadzoru ostrożnościowego; ochronę deponentów i inwestorów, ochronę integralności, efektywności i prawidłowego funkcjonowania rynków finansowych; utrzymanie stabilności systemu finansowego i wzmocnienie międzynarodowej koordynacji nadzoru finansowego, nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(67) Urząd powinien przejąć wszystkie obecne zadania i uprawnienia Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Bankowego. Z dniem ustanowienia Urzędu należy zatem uchylić decyzję Komisji 2009/78/WE, natomiast decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady 716/2009/WE z dnia 16 września 2009 r. ustanawiająca wspólnotowy program wspierania określonych działań w obszarach usług finansowych, sprawozdawczości finansowej oraz badania sprawozdań finansowych ([3]) powinna zostać odpowiednio zmieniona. Zważywszy na istniejące struktury i działania Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Bankowego, trzeba zapewnić bardzo ścisłą współpracę między Komitetem Europejskich Organów Nadzoru Bankowego a Komisją przy ustanawianiu odpowiednich rozwiązań przejściowych; należy zapewnić, by okres, w którym Komisja będzie odpowiedzialna za administracyjne ustanowienie i początkowe administracyjne funkcjonowanie Urząd, był jak najkrótszy.

([1]) Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.
([2]) Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.
([3]) Dz.U. L 253 z 25.9.2009, s. 8.

▼B

(68) Należy określić termin wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, w taki sposób, aby zagwarantować, odpowiednie przygotowanie Urzędu do rozpoczęcia działalności oraz sprawne przekształcenie Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Bankowego w Urząd. Urząd powinien posiadać odpowiednie finansowanie. Przynajmniej na początku środki na jego finansowanie powinny pochodzić w 40 % ze środków finansowych Unii, a w 60 % z wkładów państw członkowskich, wniesionych zgodnie z ważeniem głosów określonym w art. 3 ust. 3 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych.

(69) Aby Urząd mógł zostać ustanowiony w dniu 1 stycznia 2011 r., niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

**USTANOWIENIE I STATUS PRAWNY**

*Artykuł 1*

**Ustanowienie Urzędu i zakres jego działalności**

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego), zwany dalej „Urzędem”.

▼M1

2. Urząd działa w ramach uprawnień przyznanych niniejszym rozporządzeniem i zgodnie z zakresem dyrektywy 94/19/WE, dyrektywy 2002/87/WE, rozporządzenia (WE) nr 1781/2006, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych ([1]), dyrektywy 2013/36/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi ([2]) oraz, w stopniu, w jakim akty te mają zastosowanie do instytucji kredytowych i finansowych oraz właściwych organów, które je nadzorują, zgodnie z zakresem stosownych części dyrektywy 2002/65/WE, dyrektywy 2005/60/WE, dyrektywy 2007/64/WE i dyrektywy 2009/110/WE, w tym wszystkich dyrektyw, rozporządzeń i decyzji wydanych na podstawie tych aktów oraz wszelkich przyszłych prawnie wiążących aktów unijnych powierzających zadania Urzędowi. Urząd działa również zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 1024/2013 ([3]).

▼B

3. Urząd podejmuje również działania w zakresie działalności prowadzonej przez instytucje kredytowe, konglomeraty finansowe, firmy inwestycyjne, instytucje płatnicze i instytucje pieniądza elektronicznego w odniesieniu do spraw nieuregulowanych bezpośrednio w aktach, o których mowa w ust. 2, włączając kwestie ładu korporacyjnego,

([1]) Dz.U. L 176 z 27.3.2013, s. 1.
([2]) Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338.
([3]) Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287, 29.10.2013, s. 63).

▼B

audytu i sprawozdawczości finansowej, pod warunkiem że działania Urzędu są konieczne, by zapewnić skuteczne i spójne stosowanie tych aktów.

4. Przepisy niniejszego rozporządzenia pozostają bez uszczerbku dla uprawnień Komisji, w szczególności przyznanych w art. 258 TFUE w celu zapewniania przestrzegania prawa Unii.

5. Celem Urzędu jest ochrona interesu publicznego przez przyczynianie się do zapewniania w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej stabilności i efektywności systemu finansowego na korzyść gospodarki Unii, jej obywateli i przedsiębiorstw. Urząd przyczynia się do:

a) polepszenia funkcjonowania rynku wewnętrznego, w tym w szczególności do zapewnienia właściwego, skutecznego i spójnego poziomu regulacji i nadzoru;

b) zapewniania integralności, przejrzystości, efektywności i prawidłowego funkcjonowania rynków finansowych;

c) wzmocnienia międzynarodowej koordynacji w zakresie nadzoru finansowego;

d) zapobiegania arbitrażowi regulacyjnemu i propagowania równych warunków konkurencji;

e) zapewnienia właściwej regulacji oraz nadzoru w zakresie podejmowania ryzyka kredytowego i innych rodzajów ryzyka; oraz

f) wzmocnienia ochrony klientów.

▼M1

W związku z powyższymi celami Urząd przyczynia się do spójnego, efektywnego i skutecznego stosowania aktów, o których mowa w ust. 2, wspiera konwergencję praktyk nadzorczych, przedstawia opinie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji oraz prowadzi analizy ekonomiczne rynków, dążąc do osiągnięcia wyznaczonego mu celu.

▼B

Wykonując zadania powierzone mu na mocy niniejszego rozporządzenia, Urząd zwraca szczególną uwagę na ryzyko systemowe ze strony instytucji finansowych, których upadłość mogłaby zagrozić funkcjonowaniu systemu finansowego lub realnej gospodarki.

▼M1

Wykonując swoje zadania, Urząd działa niezależnie, obiektywnie i w sposób niedyskryminujący, mając na względzie interesy całej Unii.

▼B

*Artykuł 2*

**Europejski System Nadzoru Finansowego**

1. Urząd stanowi część Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego (ESNF). Głównym celem ESNF jest zapewnienie właściwego wdrażania przepisów dotyczących sektora finansowego, w sposób umożliwiający zachowanie stabilności finansowej i zapewnienie zaufania do systemu finansowego jako całości oraz odpowiedniej ochrony konsumentów usług finansowych.

▼B

2. W skład ESNF wchodzą:

a) Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego (ERRS), w celu realizowania zadań określonych w rozporządzeniu (UE) nr 1092/2010 oraz w niniejszym rozporządzeniu;

b) Urząd;

c) Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 ([1]);

d) Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 ([2]);

e) Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru („Wspólny Komitet") w celu zrealizowania zadań określonych w art. 54–57 niniejszego rozporządzenia, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010;

▼M1

f) właściwe organy lub organy nadzoru wymienione w aktach unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, w tym EBC w odniesieniu do zadań powierzonych mu rozporządzeniem (UE) nr 1024/2013, rozporządzeniem (UE) nr 1094/2010 i rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010.

▼B

3. Urząd prowadzi regularną i ścisłą współpracę z ERRS oraz z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) i Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) za pośrednictwem Wspólnego Komitetu, zapewniając międzysektorową spójność prac i wypracowując wspólne stanowiska w zakresie nadzoru nad konglomeratami finansowymi oraz w innych kwestiach międzysektorowych.

4. Zgodnie z zasadą lojalnej współpracy z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, podmioty wchodzące w skład ESNF współpracują we wzajemnym zaufaniu i szacunku, w szczególności zapewniając przepływ odpowiednich i rzetelnych informacji między sobą.

5. Organy nadzorcze, które wchodzą w skład ESNF, są zobowiązane do sprawowania nadzoru nad instytucjami finansowymi działającymi w Unii zgodnie z aktami, o których mowa w art. 1 ust. 2.

▼M1

*Artykuł 3*

**Odpowiedzialność organów**

Organy, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. a)–d), odpowiadają przed Parlamentem Europejskim i Radą. Europejski Bank Centralny odpowiada przed Parlamentem Europejskim i Radą w odniesieniu do wykonywania zadań nadzorczych powierzonych mu rozporządzeniem (EU) nr 1024/2013, zgodnie z tym rozporządzeniem.

([1]) Zob. s. 48 niniejszego Dziennika Urzędowego.
([2]) Zob. s. 84 niniejszego Dziennika Urzędowego.

▼B

*Artykuł 4*

**Definicje**

Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

1) „instytucje finansowe” oznaczają „instytucje kredytowe” określone w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE, „firmy inwestycyjne” określone w art. 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/49/WE oraz „konglomeraty finansowe” określone w art. 2 pkt 14 dyrektywy 2002/87/WE, jednak w odniesieniu do dyrektywy 2005/60/WE „instytucje finansowe” oznaczają instytucje kredytowe i instytucje finansowe określone w art. 3 pkt 1 i 2 tej dyrektywy;

▼M3

2) „właściwy organ” oznacza:

(i) właściwy organ zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 40) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz w rozumieniu dyrektywy 2007/64/WE oraz dyrektywy 2009/110/WE;

(ii) w odniesieniu do dyrektyw 2002/65/WE i 2005/60/WE – organy właściwe w sprawie zapewnienia przestrzegania przez instytucje kredytowe i finansowe wymogów tych dyrektyw;

(iii) w odniesieniu do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE ([1]) wyznaczony organ zdefiniowany w art. 2 ust. 1 pkt 18 tej dyrektywy; oraz

(iv) w odniesieniu do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE ([2]) organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 18 tej dyrektywy.

▼B

*Artykuł 5*

**Status prawny**

1. Urząd jest organem unijnym i posiada osobowość prawną.

2. W każdym państwie członkowskim Urząd posiada zdolność prawną o najszerszym zakresie przyznanym przez prawo krajowe osobom prawnym. Urząd może w szczególności nabywać lub zbywać ruchomości i nieruchomości oraz być stroną w postępowaniach sądowych.

3. Urząd reprezentuje jego Przewodniczący.

([1]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149).

([2]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

▼B

*Artykuł 6*

**Skład**

W skład Urzędu wchodzą:

1) Rada Organów Nadzoru, która wykonuje zadania określone w art. 43;

2) Zarząd, który wykonuje zadania określone w art. 47;

3) Przewodniczący, który wykonuje zadania określone w art. 48;

4) Dyrektor Wykonawczy, który wykonuje zadania określone w art. 53;

5) Komisja Odwoławcza, która wykonuje zadania określone w art. 60.

*Artykuł 7*

**Siedziba**

Siedziba Urzędu mieści się w Londynie.

ROZDZIAŁ II

**ZADANIA I UPRAWNIENIA URZĘDU**

*Artykuł 8*

**Zadania i uprawnienia Urzędu**

1. Urząd ma następujące zadania:

▼M1

a) przyczyniać się do ustanowienia wspólnych standardów i praktyk regulacyjnych i nadzorczych wysokiej jakości, w szczególności przez przedstawianie opinii instytucjom Unii oraz przez opracowywanie wytycznych, zaleceń, projektów regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, i innych środków opartych na aktach prawnych, o których mowa w art. 1 ust. 2;

aa) opracowywać i aktualizować – biorąc pod uwagę między innymi zmieniające się praktyki i modele biznesowe instytucji finansowych – europejski podręcznik nadzoru dotyczący nadzoru nad instytucjami finansowymi w całej Unii, który określa najlepsze praktyki nadzorcze w zakresie metodologii i procesów;

▼B

b) przyczyniać się do spójnego stosowania prawnie wiążących aktów unijnych, w szczególności poprzez budowanie wspólnej kultury nadzoru, zapewnianie spójnego, efektywnego i skutecznego stosowania aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, zapobieganie arbitrażowi regulacyjnemu, mediację i rozstrzyganie sporów między właściwymi organami, zapewnianie skutecznego i spójnego nadzoru nad instytucjami finansowymi, zapewnianie spójności działań kolegiów organów nadzoru oraz podejmowanie działań m.in. w sytuacjach nadzwyczajnych;

▼M1

c) ułatwiać delegowanie zadań i kompetencji pomiędzy właściwymi organami;

▼B

d) ściśle współpracować z ERRS, w szczególności poprzez dostarczanie jej wszelkich informacji koniecznych do realizacji jej zadań oraz poprzez zapewnianie podejmowania odpowiednich działań następczych w związku z jej ostrzeżeniami i zaleceniami;

e) organizować i przeprowadzać analizy wzajemnych ocen właściwych organów, w tym wydając wytyczne i zalecenia oraz określając najlepsze praktyki w celu zwiększenia spójności wyników w zakresie nadzoru;

f) monitorować i oceniać zmiany na rynku podlegającym kompetencjom Urzędu, w tym, w stosownych przypadkach, tendencji w kredytowaniu w szczególności do gospodarstw domowych i MŚP;

g) przeprowadzać analizy ekonomiczne rynków w celu informowania o wykonywaniu zadań przez Urząd;

h) wzmacniać ochronę deponentów i inwestorów;

▼M1

i) wspierać konsekwentne i spójne funkcjonowanie kolegiów organów nadzoru, monitorowanie, ocenianie i mierzenie ryzyka systemowego, opracowywanie i koordynowanie planów naprawczych, zapewniając wysoki poziom ochrony deponentów i inwestorów w całej Unii oraz opracowując metody prowadzenia postępowania naprawczego wobec upadających instytucji finansowych, a także oceny zapotrzebowania na odpowiednie instrumenty finansowe, z myślą o wspieraniu współpracy między właściwymi organami zaangażowanymi w zarządzanie kryzysowe dotyczące transgranicznych instytucji finansowych mogących potencjalnie wywołać ryzyko systemowe, zgodnie z art. 21–26;

▼B

j) wypełniać wszelkie inne szczegółowe zadania określone w niniejszym rozporządzeniu lub w innych aktach ustawodawczych;

k) publikować i regularnie aktualizować na stronie internetowej Urzędu informacje dotyczące obszaru jego działań, w szczególności w obrębie zakresu jego uprawnień, które to informacje odnoszą się do zarejestrowanych instytucji finansowych, aby zapewnić opinii publicznej łatwy dostęp do informacji;

▼M1

_____

1a. Wykonując swoje zadania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, Urząd:

a) w pełni wykorzystuje dostępne mu uprawnienia; oraz

b) z należytym uwzględnieniem celu, jakim jest zapewnienie bezpieczeństwa i dobrej kondycji instytucji kredytowych, w pełni uwzględnia różnorodność instytucji kredytowych oraz ich wielkość i modele biznesowe.

▼B

2. W celu realizacji zadań określonych w ust. 1, Urząd dysponuje uprawnieniami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności uprawnieniami do podejmowania następujących działań:

a) opracowywanie projektów regulacyjnych standardów technicznych w określonych przypadkach, o których mowa w art. 10;

b) opracowywanie projektów wykonawczych standardów technicznych w określonych przypadkach, o których mowa w art. 15;

c) wydawanie wytycznych i zaleceń, zgodnie z art. 16;

▼B

d) wydawanie zaleceń w określonych przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 3;

e) podejmowanie indywidualnych decyzji skierowanych do właściwych organów w określonych przypadkach, o których mowa w art. 18 ust. 3 i 19 ust. 3;

f) w przypadkach dotyczących prawa Unii mającego bezpośrednio zastosowanie – podejmowanie indywidualnych decyzji skierowanych do instytucji finansowych w określonych przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 6, art. 18 ust. 4 i art. 19 ust. 4;

g) wydawanie opinii dla Parlamentu Europejskiego, Rady lub Komisji, zgodnie z art. 34;

h) gromadzenie niezbędnych informacji dotyczących instytucji finansowych, jak określono w art. 35;

i) opracowywanie wspólnych metodologii oceny wpływu charakterystyki produktu i procesu dystrybucji na sytuację finansową instytucji i na ochronę konsumentów;

j) stworzenie centralnej bazy danych zarejestrowanych instytucji finansowych w obszarze podlegającym jego kompetencji, jeżeli tak stanowią akty, o których mowa w art. 1 ust. 2.

▼M1

2a. Wykonując zadania, o których mowa w ust. 1, oraz wykonując uprawnienia, o których mowa w ust. 2, Urząd należycie uwzględnia zasady lepszego stanowienia prawa, w tym wyniki analizy kosztów i korzyści przeprowadzonej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

▼B

*Artykuł 9*

**Zadania związane z ochroną konsumentów i działalnością finansową**

1. Urząd podejmuje przewodnią rolę w propagowaniu przejrzystości, prostoty i uczciwości na rynku konsumenckich produktów i usług finansowych całego rynku wewnętrznego, między innymi przez:

a) gromadzenie i analizowanie informacji na temat tendencji w zachowaniach konsumentów oraz składanie odnośnych sprawozdań;

b) analizowanie i koordynowanie znajomości zagadnień finansowych i inicjatyw edukacyjnych realizowanych przez właściwe organy;

c) opracowywanie norm szkoleniowych dla sektora; oraz

d) przyczynianie się do rozwoju wspólnych zasad ujawnień.

▼B

2. Urząd monitoruje nowe oraz istniejące formy działalności finansowej i może przyjmować wytyczne oraz zalecenia w celu propagowania bezpieczeństwa i solidności rynków i konwergencji praktyk regulacyjnych.

3. Urząd może również wydawać ostrzeżenia w przypadku gdy działalność finansowa poważnie zagraża celom określonym w art. 1 ust. 5.

▼M1

4. Urząd powołuje komisję ds. innowacji finansowych, stanowiącą jego nieodłączną część organizacyjną, w skład której wchodzą wszystkie odpowiednie właściwe organy nadzoru, w celu osiągnięcia skoordynowanego podejścia regulacyjnego i nadzorczego w stosunku do nowych lub innowacyjnych rodzajów działalności finansowej oraz udzielania porad, które Urząd przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji.

▼B

5. W określonych przypadkach i na warunkach określonych w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub – jeżeli wymaga tego sytuacja nadzwyczajna – zgodnie z warunkami określonymi w art. 18, Urząd może czasowo zakazać prowadzenia lub ograniczyć prowadzenie pewnych typów działalności finansowej, które zagrażają prawidłowemu funkcjonowaniu i integralności rynków finansowych lub stabilności całego systemu finansowego w Unii lub jego części.

Urząd dokonuje przeglądu decyzji, o której mowa w akapicie pierwszym, w odpowiednich odstępach czasu, co najmniej co trzy miesiące. Jeżeli decyzja nie zostanie przedłużona po trzech miesiącach, automatycznie wygasa.

Państwo członkowskie może zwrócić się do Urzędu o ponowne rozważenie podjętej przez niego decyzji. W takim przypadku Urząd decyduje – zgodnie z procedurą określoną w art. 44 ust. 1 akapit drugi – czy podtrzymać swoją decyzję.

▼M1

Urząd może również oceniać potrzebę zakazania lub ograniczenia pewnych typów działalności finansowej, a w razie potrzeby informować Komisję i właściwe organy, aby ułatwić przyjęcie wszelkich takich zakazów lub ograniczeń.

▼B

*Artykuł 10*

**Regulacyjne standardy techniczne**

1. W przypadku przekazania Komisji przez Parlament Europejski i Rada uprawnień do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w celu zapewnienia spójnej harmonizacji w dziedzinach szczegółowo określonych w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, Urząd może opracować projekty regulacyjnych standardów technicznych. Urząd przedstawia Komisji swoje projekty standardów do zatwierdzenia.

▼B

Regulacyjne standardy techniczne mają charakter wyłącznie techniczny, nie mogą rozstrzygać kwestii strategicznych, ani kwestii dotyczących polityki, a zakres ich treści wyznaczają akty ustawodawcze, które stanowią ich podstawę.

Przed ich przedstawieniem Komisji Urząd przeprowadza otwarte konsultacje publiczne na temat projektów regulacyjnych standardów technicznych oraz dokonuje analizy ewentualnych kosztów i korzyści z nimi związanych, chyba że takie konsultacje i analizy są nieproporcjonalne w stosunku do zakresu i wpływu odnośnych projektów regulacyjnych standardów technicznych lub w związku ze szczególnie pilnym charakterem danej kwestii. Urząd zasięga również opinii Bankowej Grupy Interesariuszy, o której mowa w art. 37.

Niezwłocznie po przedłożeniu przez Urząd projektu regulacyjnego standardu technicznego, Komisja przekazuje go Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

W terminie trzech miesięcy od otrzymania projektu regulacyjnego standardu technicznego Komisja podejmuje decyzję w sprawie jego zatwierdzenia. Komisja może zatwierdzić projekt regulacyjnych standardów technicznych tylko częściowo lub ze zmianami, jeżeli wymaga tego interes Unii.

W przypadku gdy Komisja nie zamierza zatwierdzić projektu regulacyjnego standardu technicznego albo zamierza zatwierdzić go częściowo lub ze zmianami, odsyła Urzędowi projekt regulacyjnego standardu technicznego, uzasadniając, dlaczego nie zamierza go zatwierdzić, lub, odpowiednio, wyjaśniając przyczyny swoich zmian. W terminie sześciu tygodni Urząd może zmienić projekt regulacyjnego standardu technicznego na podstawie zmian proponowanych przez Komisję i ponownie przedłożyć go Komisji w postaci formalnej opinii. Urząd przesyła kopię swojej formalnej opinii Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Jeżeli przed upływem tego sześciotygodniowego okresu Urząd nie przedłożył zmienionego projektu regulacyjnego standardu technicznego lub przedłożył projekt regulacyjnego standardu technicznego, który nie został zmieniony w sposób zgodny ze zmianami proponowanymi przez Komisję, Komisja może przyjąć regulacyjny standard techniczny ze zmianami, które uważa za istotne, lub odrzucić go.

Komisja nie może zmieniać treści projektu regulacyjnego standardu technicznego przygotowanego przez Urząd bez uprzedniej konsultacji z Urzędem, zgodnie z niniejszym artykułem.

2. W przypadku gdy Urząd nie przedłożył projektu regulacyjnego standardu technicznego w terminie określonym w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, Komisja może zażądać takiego projektu w nowym terminie.

▼B

3. Wyłącznie w przypadku gdy Urząd nie przedłoży Komisji projektu regulacyjnego standardu technicznego w terminie zgodnie z ust. 2, Komisja może przyjąć regulacyjny standard techniczny w drodze aktu delegowanego bez projektu przedłożonego przez Urząd.

Komisja przeprowadza otwarte konsultacje na temat projektów regulacyjnych standardów technicznych oraz dokonuje analizy ewentualnych kosztów i korzyści z nimi związanych, chyba że takie konsultacje i analizy są nieproporcjonalne w stosunku do zakresu i wpływu odnośnych projektów regulacyjnych standardów technicznych lub w związku ze szczególnie pilnym charakterem danej kwestii. Komisja zasięga również opinii lub porady Bankowej Grupy Interesariuszy, o której mowa w art. 37.

Komisja niezwłocznie przekazuje ten projekt regulacyjnego standardu technicznego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Komisja przesyła Urzędowi swój projekt regulacyjnego standardu technicznego. W terminie sześciu tygodni Urząd może zmienić projekt regulacyjnego standardu technicznego i przedłożyć go Komisji w postaci formalnej opinii. Urząd przesyła kopię swojej formalnej opinii Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Jeżeli przed upływem sześciotygodniowego okresu, o którym mowa w akapicie czwartym, Urząd nie przedłożył zmienionego projektu regulacyjnego standardu technicznego, Komisja może przyjąć tę regulacyjny standard techniczny.

Jeżeli Urząd przedłożył zmieniony projekt regulacyjnego standardu technicznego w terminie sześciu tygodni, Komisja może zmienić projekt regulacyjnego standardu technicznego na podstawie zmian postulowanych przez Urząd lub przyjąć regulacyjny standard techniczny ze zmianami, które uważa za istotne. Komisja nie może bez uprzedniej konsultacji z Urzędem, zgodnie z niniejszym artykułem, zmieniać treści projektu regulacyjnego standardu technicznego przygotowanego przez Urząd.

4. Regulacyjne standardy techniczne przyjmowane są w drodze rozporządzeń lub decyzji. Są one publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wchodzą w życie w terminach w nich określonych.

*Artykuł 11*

**Wykonanie przekazania uprawnień**

1. Uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w art. 10, przyznaje się Komisji na okres czterech lat od dnia 16 grudnia 2010 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazanych uprawnień najpóźniej sześć miesięcy przed upływem okresu czterech lat. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłużane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada wycofają to przekazanie zgodnie z art. 14.

▼B

2. Niezwłocznie po przyjęciu regulacyjnego standardu technicznego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

3. Udzielone Komisji uprawnienie do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych podlega warunkom określonym w art. 12–14.

*Artykuł 12*

**Odwołanie przekazania uprawnień**

1. Parlament Europejski lub Rada mogą w dowolnym czasie odwołać przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 10.

2. Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę w celu podjęcia decyzji, czy zamierza odwołać przekazanie uprawnień, stara się poinformować drugą instytucję i Komisję, w odpowiednim czasie przed podjęciem ostatecznej decyzji, wskazując które z przekazanych uprawnień mogłyby zostać odwołane.

3. Decyzja o odwołaniu przekazania uprawnień kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Decyzja ta wywołuje skutki prawne natychmiast lub w późniejszej dacie w niej określonej. Nie ma ona wpływu na ważność regulacyjnych standardów technicznych będących już w mocy. Decyzja ta jest publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 13*

**Sprzeciw wobec regulacyjnych standardów technicznych**

1. Parlament Europejski lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec regulacyjnego standardu technicznego w terminie trzech miesięcy od daty powiadomienia o regulacyjnym standardzie technicznym przyjętym przez Komisję. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o trzy miesiące.

▼M2

W przypadku gdy Komisja przyjmuje regulacyjny standard techniczny, który jest taki sam jak projekt regulacyjnego standardu technicznego przedłożony przez Urząd, okres, w którym Parlament Europejski i Rada mogą wyrazić sprzeciw wynosi miesiąc od daty powiadomienia. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany początkowo o miesiąc i podlega przedłużeniu o dalszy miesiąc.

▼B

2. Jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu wobec danego regulacyjnego standardu technicznego, zostaje ona opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wchodzi w życie z dniem w niej określonym.

Regulacyjny standard techniczny może zostać opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli Parlament Europejski i Rada poinformują Komisję, że nie zamierzają zgłosić sprzeciwu.

▼B

3. Jeżeli Parlament Europejski albo Rada wyrażą sprzeciw wobec regulacyjnego standardu technicznego przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, nie wchodzi on w życie. Zgodnie z art. 296 TFUE instytucja wyrażająca sprzeciw określa powody sprzeciwu wobec danego regulacyjnego standardu technicznego.

*Artykuł 14*

**Niezatwierdzenie lub zmiana projektu regulacyjnych standardów technicznych**

1. W przypadku gdy Komisja nie zatwierdzi projektu regulacyjnego standardu technicznego lub zmieni go zgodnie z art. 10, powiadamia ona o tym Urząd, Parlament Europejski i Radę, podając uzasadnienie.

2. W stosownych przypadkach Parlament Europejski lub Rada mogą, w terminie jednego miesiąca od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, wezwać właściwego Komisarza wraz z Przewodniczącym Urzędu na posiedzenie *ad hoc* właściwej komisji Parlamentu Europejskiego lub Rady, aby mogli oni przedstawić i wyjaśnić różnice zdań między nimi.

*Artykuł 15*

**Wykonawcze standardy techniczne**

1. Urząd może opracować wykonawcze standardy techniczne – w drodze aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 TFUE – w dziedzinach szczegółowo określonych w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2. Wykonawcze standardy techniczne mają charakter wyłącznie techniczny, nie mogą rozstrzygać kwestii strategicznych ani wyborów w zakresie polityki, a ich treść ma na celu określenie warunków zastosowania tych aktów. Urząd przedstawia Komisji projekty wykonawczych standardów technicznych do zatwierdzenia.

Przed przedstawieniem Komisji wykonawczych standardów technicznych Urząd przeprowadza otwarte konsultacje oraz dokonuje analizy ewentualnych kosztów i korzyści z nimi związanych, chyba że takie konsultacje i analizy są nieproporcjonalne w stosunku do zakresu i wpływu odnośnego projektu wykonawczych standardów technicznych lub w związku ze szczególnie pilnym charakterem danej kwestii. Urząd zasięga również opinii Bankowej Grupy Interesariuszy, o której mowa w art. 37.

Niezwłocznie po przedłożeniu przez Urząd projektu wykonawczego standardu technicznego, Komisja przekazuje go Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

W terminie trzech miesięcy od otrzymania projektu wykonawczego standardu technicznego Komisja podejmuje decyzję w sprawie jego zatwierdzenia. Komisja może przedłużyć ten okres o miesiąc. Komisja może zatwierdzić projekt wykonawczego standardu technicznego tylko częściowo lub ze zmianami, jeżeli wymaga tego interes Unii.

▼B

W przypadku gdy Komisja nie zamierza zatwierdzić projektu wykonawczego standardu technicznego lub zamierza zatwierdzić go częściowo lub ze zmianami, odsyła go Urzędowi, uzasadniając, dlaczego nie zamierza ich zatwierdzić, lub, odpowiednio, wyjaśniając przyczyny swoich zmian. W terminie sześciu tygodni Urząd może zmienić projekt wykonawczych standardów technicznych na podstawie zmian proponowanych przez Komisję i ponownie przedłożyć go Komisji w postaci formalnej opinii. Urząd przesyła kopię swojej formalnej opinii Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Jeżeli przed upływem sześciotygodniowego okresu, o którym mowa w akapicie piątym, Urząd nie przedłożył zmienionego projektu wykonawczego standardu technicznego lub przedłożył projekt wykonawczego standardu technicznego, który nie został zmieniony w sposób zgodny ze zmianami proponowanymi przez Komisję, Komisja może przyjąć wykonawczy standard techniczny ze zmianami, które uważa za istotne, lub odrzucić go.

Komisja nie może zmieniać treści projektu wykonawczego standardu technicznego przygotowanego przez Urząd bez uprzedniej konsultacji z Urzędem, zgodnie z niniejszym artykułem.

2. W przypadku gdy Urząd nie przedłożył projektu wykonawczego standardu technicznego w terminie określonym w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, Komisja może zażądać takiego projektu w nowym terminie.

3. Wyłącznie w przypadku gdy Urząd nie przedłoży Komisji projektu wykonawczego standardu technicznego w terminie zgodnie z ust. 2, Komisja może przyjąć wykonawczy standard techniczny w drodze aktu wykonawczego bez projektu przedłożonego przez Urząd.

Komisja przeprowadza otwarte konsultacje na temat projektów wykonawczych standardów technicznych oraz dokonuje analizy ewentualnych kosztów i korzyści z nimi związanych, chyba że takie konsultacje i analizy są nieproporcjonalne w stosunku do zakresu i wpływu odnośnych projektów wykonawczych standardów technicznych lub w związku ze szczególnie pilnym charakterem danej kwestii. Komisja zasięga również opinii lub porady Bankowej Grupy Interesariuszy, o której mowa w art. 37.

Komisja niezwłocznie przekazuje ten projekt wykonawczego standardu technicznego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Komisja przesyła Urzędowi projekt wykonawczych standardów technicznych. W terminie sześciu tygodni Urząd może zmienić projekt wykonawczego standardu technicznego i przedłożyć go Komisji w postaci formalnej opinii. Urząd przesyła kopię swojej formalnej opinii Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

▼B

Jeżeli przed upływem sześciotygodniowego okresu, o którym mowa w akapicie czwartym, Urząd nie przedłożył zmienionego projektu wykonawczego standardu technicznego, Komisja może przyjąć tę wykonawczy standard techniczny.

Jeżeli Urząd przedłożył zmieniony projekt wykonawczego standardu technicznego w terminie sześciu tygodni, Komisja może zmienić projekt wykonawczego standardu technicznego na podstawie zmian postulowanych przez Urząd lub przyjąć wykonawczy standard techniczny ze zmianami, które uważa za istotne.

Komisja nie może zmieniać treści projektów wykonawczych standardów technicznych przygotowanych przez Urząd bez uprzedniej konsultacji z Urzędem, zgodnie z niniejszym artykułem.

4. Wykonawcze standardy techniczne przyjmowane są w drodze rozporządzeń lub decyzji. Są one publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wchodzą w życie w terminach w nich określonych.

*Artykuł 16*

**Wytyczne i zalecenia**

1. W celu ustanowienia spójnych, wydajnych i skutecznych praktyk nadzorczych w ramach ESNF oraz zapewnienia wspólnego, jednolitego i spójnego stosowania prawa Unii, Urząd wydaje wytyczne i zalecenia skierowane do właściwych organów lub instytucji finansowych.

2. W stosownych przypadkach Urząd przeprowadza otwarte konsultacje publiczne w sprawie wytycznych i zaleceń, a także analizuje potencjalne koszty i korzyści z nimi związane. Takie konsultacje i analizy muszą być proporcjonalne do zasięgu, charakteru i wpływu wytycznych lub zaleceń. W razie potrzeby Urząd zasięga również opinii lub rady Bankowej Grupy Interesariuszy, o której mowa w art. 37.

3. Właściwe organy i instytucje finansowe dokładają wszelkich starań, aby zastosować się do tych wytycznych i zaleceń.

W ciągu dwóch miesięcy od wydania wytycznej lub zalecenia każdy właściwy organ potwierdza, czy stosuje się lub czy zamierza zastosować się do danej wytycznej lub danego zalecenia. Jeżeli właściwy organ nie stosuje się do nich ani nie zamierza się do nich zastosować, powiadamia o tym Urząd, podając uzasadnienie.

Urząd publikuje informacje o tym, że dany właściwy organ nie stosuje się lub nie zamierza zastosować się do danej wytycznej lub danego zalecenia. Urząd może również, w odniesieniu do indywidualnych przypadków, podjąć decyzję o opublikowaniu przedstawionego przez właściwy organ uzasadnienia niezastosowania się do danej wytycznej lub danego zalecenia. Właściwy organ jest z wyprzedzeniem powiadamiany o takiej publikacji.

▼B

Jeżeli jest to wymagane w wytycznej lub zaleceniu, instytucje finansowe jasno i szczegółowo informują, czy stosują się do tej wytycznej lub zalecenia.

4. W sprawozdaniu, o którym mowa w art. 43 ust. 5, Urząd informuje Parlament Europejski, Radę i Komisję o wydanych wytycznych i zaleceniach, wymienia właściwy organ, który nie zastosował się do nich, a także określa, jak zamierza zagwarantować, że dany właściwy organ będzie stosować się do jego zaleceń i wytycznych w przyszłości.

*Artykuł 17*

**Naruszenie prawa Unii**

1. W przypadku gdy właściwy organ nie zastosował aktów unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2, w tym regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych ustanowionych zgodnie z art. 10–15, lub zastosował je w sposób, który wydaje się stanowić naruszenie prawa Unii, w szczególności nie zapewniając spełnienia przez instytucję finansową wymogów ustanowionych w tych aktach, Urząd podejmuje działania zgodnie z uprawnieniami określonymi w ust. 2, 3 i 6 niniejszego artykułu.

2. Na wniosek co najmniej jednego właściwego organu, Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji, Bankowej Grupy Interesariuszy lub z własnej inicjatywy i po poinformowaniu właściwego organu, którego to dotyczy, Urząd może przeprowadzać postępowanie wyjaśniające w sprawie domniemanego naruszenia lub niezastosowania prawa unijnego.

▼M2

Bez uszczerbku dla uprawnień ustanowionych w art. 35 właściwy organ niezwłocznie przekazuje Urzędowi wszelkie informacje uznane przez Urząd za niezbędne dla prowadzonego przez niego postępowania, w tym dotyczące sposobu stosowania aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2 zgodnie z prawem Unii.

▼B

3. W terminie dwóch miesięcy od rozpoczęcia postępowania wyjaśniającego, Urząd może skierować do właściwego organu, którego to dotyczy, zalecenie określające działania konieczne do zapewnienia przestrzegania prawa Unii.

W terminie dziesięciu dni roboczych od daty otrzymania zalecenia, właściwy organ informuje Urząd o działaniach, jakie podjął lub zamierza podjąć, aby zapewnić przestrzeganie prawa Unii.

4. W przypadku gdy właściwy organ nie zapewnił przestrzegania prawa Unii w ciągu miesiąca od otrzymania zalecenia od Urzędu, Komisja może, po uzyskaniu informacji od Urzędu lub z własnej inicjatywy, wydać formalną opinię nakładającą na właściwy organ obowiązek podjęcia działań niezbędnych do przestrzegania prawa Unii. Formalna opinia Komisji uwzględnia zalecenie Urzędu.

▼B

Komisja wydaje taką formalną opinię w terminie trzech miesięcy od przyjęcia zalecenia. Komisja może przedłużyć ten okres o jeden miesiąc.

Urząd i właściwe organy przekazują Komisji wszelkie niezbędne informacje.

5. W terminie dziesięciu dni roboczych od daty otrzymania formalnej opinii, o której mowa w ust. 4, właściwy organ informuje Komisję i Urząd o działaniach, jakie podjął lub zamierza podjąć, aby zastosować się do tej formalnej opinii.

6. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji na mocy art. 258 TFUE, w przypadku gdy właściwy organ nie stosuje się do formalnej opinii, o której mowa w ust. 4, w okresie w niej przewidzianym, oraz w przypadku gdy konieczne jest terminowe zaradzenie nieprzestrzeganiu przepisów, w celu utrzymania bądź przywrócenia równych warunków konkurencji na rynku lub zapewnienia prawidłowego funkcjonowania systemu finansowego i jego stabilności, oraz w przypadku gdy odpowiednie wymogi przewidziane w aktach, o których mowa w art. 1 ust. 2, są bezpośrednio stosowane wobec instytucji finansowych Urząd może przyjąć decyzję indywidualną, skierowaną do instytucji finansowej, zobowiązującą ją do podjęcia działań niezbędnych do wypełnienia jej obowiązków wynikających z prawa Unii, w tym do zaprzestania określonych praktyk.

Decyzja Urzędu musi być zgodna z formalną opinią wydaną przez Komisję na mocy ust. 4.

7. Decyzje przyjęte na mocy ust. 6 mają pierwszeństwo wobec wszelkich decyzji przyjętych wcześniej przez właściwe organy w tej samej sprawie.

Podejmując działania w związku z kwestiami będącymi przedmiotem formalnej opinii wydanej na mocy ust. 4 lub decyzji wydanej na mocy ust. 6, właściwe organy stosują się odpowiednio do formalnej opinii lub decyzji.

8. W sprawozdaniu, o którym mowa w art. 43 ust. 5, Urząd wskazuje właściwe organy i instytucje finansowe, które nie zastosowały się do formalnych opinii lub decyzji, o których mowa w ust. 4 i 6 niniejszego artykułu.

*Artykuł 18*

**Działania podejmowane w sytuacjach nadzwyczajnych**

▼M1

1. W przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, który może poważnie zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu rynków finansowych i ich integralności lub stabilności całego systemu finansowego w Unii lub jego części, Urząd aktywnie ułatwia i w razie potrzeby koordynuje wszelkie działania podejmowane przez odpowiednie właściwe organy nadzoru.

▼M1

Aby umożliwić Urzędowi takie ułatwianie i koordynowanie działań, jest on dokładnie informowany o wszelkich istotnych zmianach, a także zapraszany do udziału w charakterze obserwatora we wszelkich stosownych spotkaniach odpowiednich właściwych organów nadzoru.

▼B

2. Rada, w porozumieniu z Komisją i ERRS, a w stosownych przypadkach, z Europejskimi Urzędami Nadzoru, może przyjąć skierowaną do Urzędu decyzję stwierdzającą istnienie sytuacji nadzwyczajnej na użytek niniejszego rozporządzenia, na wniosek Urzędu, Komisji lub ERRS. Rada dokonuje przeglądu tej decyzji w odpowiednich odstępach czasu, a co najmniej raz na miesiąc. Jeżeli decyzja ta nie zostanie przedłużona z końcem okresu jednego miesiąca, automatycznie traci ona moc. Rada może w każdym czasie stwierdzić, że sytuacja nadzwyczajna już nie występuje.

W przypadku gdy ERRS lub Urząd uznają, że sytuacja nadzwyczajna może wystąpić, wydają poufne zalecenie skierowane do Rady i przedstawiają jej ocenę sytuacji. Rada ocenia wówczas, czy należy zwołać posiedzenie. W trakcie tej procedury gwarantuje się zachowanie należytej poufności.

Jeżeli Rada ogłosi istnienie sytuacji nadzwyczajnej, niezwłocznie informuje o tym należycie Parlament Europejski i Komisję.

▼M1

3. W przypadku przyjęcia przez Radę decyzji na mocy ust. 2 i w wyjątkowych okolicznościach, kiedy niezbędne są skoordynowane działania właściwych organów w związku z niekorzystnym rozwojem sytuacji, który może poważnie zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu rynków finansowych i ich integralności lub stabilności całego systemu finansowego w Unii lub jego części, Urząd może przyjąć indywidualne decyzje zobowiązujące właściwe organy do podjęcia niezbędnych działań zgodnie z aktami prawnymi, o których mowa w art. 1 ust. 2, w celu zaradzenia takiemu rozwojowi sytuacji przez zapewnienie spełniania przez instytucje finansowe i właściwe organy wymogów ustanowionych w tych aktach prawnych.

▼B

4. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji na mocy art. 258 TFUE, w przypadku gdy właściwy organ nie stosuje się do decyzji Urzędu, o której mowa w ust. 3, w okresie w niej wskazanym, a odpowiednie wymogi przewidziane w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, w tym w regulacyjnych standardach technicznych i wykonawczych standardach technicznych przyjętych zgodnie z tymi aktami są bezpośrednio stosowane wobec instytucji finansowych, Urząd może przyjąć decyzję indywidualną skierowaną do instytucji finansowej zobowiązującą tę instytucję do podjęcia działań niezbędnych do wypełnienia jej obowiązków wynikających z tych przepisów, w tym do zaprzestania określonych praktyk. Ma to zastosowanie wyłącznie w sytuacjach, gdy właściwy organ nie stosuje aktów ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, w tym w regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych przyjętych zgodnie z tymi aktami lub gdy stosuje te akty w sposób, który wydaje się wyraźnym naruszeniem tych aktów, oraz w przypadkach gdy pilne podjęcie środków zaradczych jest konieczne, by przywrócić prawidłowe funkcjonowanie rynków finansowych i ich integralność lub stabilność całego systemu finansowego w Unii lub jego części.

▼B

5. Decyzje przyjęte na mocy ust. 4 mają pierwszeństwo wobec wszelkich decyzji przyjętych wcześniej przez właściwe organy w tej samej sprawie.

Wszelkie działania podjęte przez właściwe organy w związku z kwestiami, będącymi przedmiotem decyzji na mocy ust. 3 lub 4, muszą być zgodne z tymi decyzjami.

*Artykuł 19*

**Rozstrzyganie sporów między właściwymi organami w sytuacjach transgranicznych**

▼M1

1. Bez uszczerbku dla uprawnień określonych w art. 17, jeżeli właściwy organ nie zgadza się z procedurą lub treścią działania lub zaniechania działania przez inny właściwy organ w przypadkach określonych w aktach unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2, na wniosek co najmniej jednego zainteresowanego właściwego organu Urząd może udzielić właściwym organom wsparcia w osiągnięciu porozumienia zgodnie z procedurą określoną w ust. 2-4 niniejszego artykułu.

▼B

W przypadkach określonych w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2, i gdy na podstawie obiektywnych kryteriów można stwierdzić, że istnieje różnica zdań między właściwymi organami z różnych państw członkowskich, Urząd może – z własnej inicjatywy – podjąć działania mające na celu umożliwienie tym organom wypracowania porozumienia zgodnie z procedurą określoną w ust. 2–4.

2. Uwzględniając odpowiednie terminy określone w aktach, o których mowa w art. 1 ust. 2, oraz stopień złożoności i pilności sprawy, Urząd wyznacza termin zakończenia postępowania pojednawczego między właściwymi organami. Na tym etapie Urząd występuje w roli mediatora.

3. Jeśli zainteresowane właściwe organy nie osiągną porozumienia w fazie postępowania pojednawczego, o którym mowa w ust. 2, Urząd może – zgodnie z procedurą określoną w art. 44 ust. 1 akapit trzeci i czwarty – w celu rozstrzygnięcia sporu wydać decyzję zobowiązującą te organy do podjęcia określonych działań lub do powstrzymania się od działań, ze skutkami wiążącymi dla zainteresowanych właściwych organów, aby zapewnić zgodność z prawem Unii.

4. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji na mocy art. 258 TFUE, w przypadku gdy właściwy organ nie stosuje się do decyzji Urzędu, a w ten sposób nie zapewnia spełniania przez instytucję finansową wymogów, które stosowane są wobec niej bezpośrednio na mocy aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, Urząd może wydać skierowaną do instytucji finansowej decyzję indywidualną, zobowiązującą tę instytucję do podjęcia działań niezbędnych do wypełnienia jej obowiązków wynikających z prawa Unii, w tym do zaprzestania określonych praktyk.

▼B

5. Decyzje wydane na mocy ust. 4 mają pierwszeństwo wobec wszelkich decyzji przyjętych wcześniej przez właściwe organy w tej samej sprawie. Wszelkie działania podjęte przez właściwe organy w związku z sytuacją faktyczną będącą przyczyną wydania decyzji na mocy ust. 3 lub 4, muszą być zgodne z tymi decyzjami.

6. W sprawozdaniu, o którym mowa w art. 50 ust. 2, Przewodniczący Urzędu wskazuje charakter i rodzaj sporów między właściwymi organami, osiągnięte porozumienia oraz decyzje wydane w celu rozstrzygnięcia takich sporów.

*Artykuł 20*

**Rozstrzyganie sporów międzysektorowych pomiędzy właściwymi organami**

Zgodnie z procedurą określoną w art. 19 i 56 Wspólny Komitet rozstrzyga spory międzysektorowe, które mogą wystąpić między dwoma lub większą liczbą właściwych organów, jak określono odpowiednio w art. 4 pkt 2 niniejszego rozporządzenia, rozporządzenia (UE) 1094/2010 i rozporządzenia (UE) 1095/2010.

▼M1

*Artykuł 20a*

**Konwergencja procesu przeglądu nadzorczego**

W ramach swoich uprawnień Urząd wspiera konwergencję procesów przeglądu nadzorczego i oceny z dyrektywą 2013/36/UE, aby wprowadzić mocne standardy nadzorcze w Unii.

▼B

*Artykuł 21*

**Kolegia organów nadzoru**

▼M1

1. W ramach swoich uprawnień Urząd wspiera efektywne, skuteczne i spójne funkcjonowanie kolegiów organów nadzoru, o których mowa w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, dyrektywie 2013/36/UE, a także wspiera spójność stosowania prawa unijnego w kolegiach organów nadzoru. Mając na celu konwergencję najlepszych praktyk nadzorczych, Urząd wspiera wspólne plany nadzorcze i wspólne kontrole, a personel Urzędu może uczestniczyć w działaniach kolegiów organów nadzoru, w tym w kontrolach na miejscu, prowadzonych wspólnie przez co najmniej dwa właściwe organy.

2. Urząd odgrywa wiodącą rolę w zapewnianiu konsekwentnego funkcjonowania kolegiów organów nadzorczych w odniesieniu do transgranicznych instytucji finansowych w całej Unii, z uwzględnieniem ryzyka systemowego stwarzanego przez instytucje finansowe, o których mowa w art. 23, i w stosownych przypadkach zwołują posiedzenie kolegium.

▼B

Na użytek niniejszego ustępu i ust. 1 niniejszego artykułu Urząd jest uznawany za „właściwy organ” w rozumieniu stosownych przepisów.

▼B

Urząd może:

a) gromadzić i wymieniać wszelkie istotne informacje we współpracy z właściwymi organami, by ułatwiać pracę kolegium oraz stworzyć centralny system i zarządzać nim w celu udostępniania tych informacji właściwym organom w kolegium;

b) inicjować i koordynować ogólnounijne testy warunków skrajnych – zgodnie z art. 32 – w celu oceny odporności instytucji finansowych, w szczególności ryzyka systemowego generowanego przez instytucje finansowe, o czym mowa w art. 23, na niekorzystne zmiany na rynku, a także w celu oceny możliwości wzrostu ryzyka systemowego w sytuacjach skrajnych, zapewniając przy tym stosowanie na poziomie krajowym spójnej metodologii w takich testach; w stosownych przypadkach Urząd może też wydać właściwym organom zalecenie wyeliminowania problemów stwierdzonych w trakcie testu warunków skrajnych;

c) propagować skuteczne i efektywne działania nadzorcze, m.in. oceniając zagrożenia, na jakie są lub mogą być narażone instytucje finansowe, zgodnie z ustaleniami dokonanymi w ramach procesu kontroli nadzorczej lub w sytuacjach skrajnych;

d) nadzorować, zgodnie z zadaniami i uprawnieniami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, zadania realizowane przez właściwe organy; oraz

e) wystąpić z wnioskiem, by dane kolegium kontynuowało dyskusję w każdym przypadku, gdy Urząd uzna, że dana decyzja skutkowałaby nieprawidłowym stosowaniem prawa unijnego lub nie przyczyniałaby się do realizacji celu, jakim jest konwergencja praktyk nadzorczych. Urząd może także wymagać, by organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany zaplanował posiedzenie kolegium lub dodał do porządku obrad nowy punkt.

3. Urząd może opracowywać projekty regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, aby zapewnić jednolite warunki stosowania przepisów dotyczących operacyjnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru; może także wydawać wytyczne i zalecenia przyjmowane na mocy art. 16, aby propagować konwergencję funkcjonowania nadzoru i najlepszych praktyk nadzorczych przyjmowanych przez kolegia organów nadzoru.

4. Urząd pełni prawnie wiążącą rolę mediatora w celu rozwiązywania sporów między właściwymi organami zgodnie z procedurą określoną w art. 19. Urząd może podejmować decyzje nadzorcze mające zastosowanie bezpośrednio do instytucji, której dotyczy spór, zgodnie z art. 19.

*Artykuł 22*

**Przepisy ogólne**

1. Urząd należycie uwzględnia ryzyko systemowe w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 1092/2010. Urząd zajmuje się wszelkim ryzykiem zakłócenia świadczenia usług finansowych:

a) spowodowanym upośledzeniem całego lub części systemu finansowego; oraz

▼B

b) mogącym spowodować poważne negatywne konsekwencje dla rynku wewnętrznego i realnej gospodarki.

Urząd w stosownych przypadkach uwzględnia monitorowanie i ocenę ryzyka systemowego w oparciu o prace ERRS i Urzędu oraz reaguje na ostrzeżenia i zalecenia ERRS zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010.

▼M1

1a. Co najmniej raz w roku Urząd rozważa zasadność przeprowadzenia ogólnounijnych ocen odporności instytucji finansowych zgodnie z art. 32 i informuje Parlament Europejski, Radę i Komisję o swoich wnioskach. W przypadku przeprowadzenia takich ogólnounijnych ocen Urząd, jeżeli uzna to za stosowne, ujawnia wyniki dotyczące poszczególnych uczestniczących instytucji finansowych.

▼B

2. Urząd, we współpracy z ERRS, opracowuje wspólny zestaw wskaźników jakościowych i ilościowych służący identyfikowaniu i mierzeniu ryzyka systemowego.

Urząd opracowuje również odpowiedni system stosowania testu warunków skrajnych, aby pomóc w identyfikowaniu instytucji mogących generować ryzyko systemowe. Instytucje te podlegają wzmocnionemu nadzorowi, a w razie potrzeby – procedurom upadłościowym i naprawczym, o których mowa w art. 25.

3. Bez uszczerbku dla aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, Urząd sporządza w razie potrzeby dodatkowe wytyczne i zalecenia dla instytucji finansowych w celu uwzględnienia generowanego przez nie ryzyka systemowego.

Urząd zapewnia uwzględnianie ryzyka systemowego generowanego przez instytucje finansowe przy opracowywaniu projektu regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych w dziedzinach określonych w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2.

4. Na wniosek co najmniej jednego właściwego organu, Parlamentu Europejskiego, Rady lub Komisji – lub z własnej inicjatywy – Urząd może przeprowadzić postępowanie wyjaśniające dotyczące konkretnego rodzaju instytucji finansowej lub rodzaju produktu lub sposobu postępowania w celu oszacowania potencjalnego zagrożenia dla stabilności systemu finansowego i wydać zainteresowanym właściwym organom odpowiednie zalecenia podjęcia stosownych działań.

Urząd może w tym celu skorzystać z uprawnień powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym art. 35.

5. Wspólny Komitet zapewnia ogólną i międzysektorową koordynację działań prowadzonych zgodnie z niniejszym artykułem.

▼B

*Artykuł 23*

**Identyfikacja i mierzenie ryzyka systemowego**

1. W porozumieniu z ERRS, Urząd opracowuje kryteria identyfikacji i mierzenia ryzyka systemowego oraz odpowiedni system testowania warunków skrajnych, który obejmuje ocenę możliwości wzrostu – w sytuacjach skrajnych – poziomu ryzyka systemowego generowanego przez instytucje finansowe. Instytucje finansowe, które mogą generować ryzyko systemowe, podlegają wzmocnionemu nadzorowi, a w razie potrzeby – procedurom naprawczym, o których mowa w art. 25.

2. Przy opracowywaniu kryteriów identyfikacji i mierzenia ryzyka systemowego generowanego przez instytucje finansowe, Urząd w pełni uwzględnia stosowne stanowiska międzynarodowe, w tym stanowiska Rady Stabilności Finansowej, Międzynarodowego Funduszu Walutowego i Banku Rozrachunków Międzynarodowych.

*Artykuł 24*

**Stała zdolność reagowania na ryzyka systemowe**

1. Urząd musi posiadać specjalistyczne zdolności skutecznego reagowania na bieżąco na wystąpienie ryzyk systemowych zgodnie z art. 22 i 23, w szczególności w odniesieniu do instytucji, które generują ryzyko systemowe.

2. Urząd wykonuje zadania powierzone mu w niniejszym rozporządzeniu oraz w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2, i przyczynia się do zapewnienia spójnego i skoordynowanego systemu zarządzania w sytuacjach kryzysowych i rozwiązywania kryzysów w Unii.

*Artykuł 25*

**Procedury naprawcze**

▼M1

1. Urząd przyczynia się do opracowywania i koordynowania skutecznych, spójnych i aktualnych planów działań naprawczych dla instytucji finansowych, jak również aktywnie uczestniczy w wykonaniu tych planów. W przypadkach przewidzianych w aktach unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2, Urząd wspiera również opracowanie procedur mających zastosowanie w sytuacjach nadzwyczajnych oraz środków zapobiegawczych służących zminimalizowaniu systemowych skutków wszelkich przypadków upadłości.

▼B

2. Urząd może określać najlepsze praktyki mające ułatwiać przeprowadzanie postępowań naprawczych wobec upadających instytucji, a w szczególności grup transgranicznych, tak by zapobiegać rozprzestrzenianiu się tego zjawiska, zapewniając dostępność odpowiednich narzędzi, w tym wystarczających zasobów, i możliwość przeprowadzenia postępowania naprawczego w danej instytucji lub grupie w sposób uporządkowany, oszczędny i terminowy.

3. Urząd może opracowywać regulacyjne i wykonawcze standardy techniczne, jak określono w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–15.

▼B

*Artykuł 26*

**Europejski system obejmujący systemy gwarantowania depozytów**

1. Urząd przyczynia się do wzmocnienia europejskiego systemu obejmującego krajowe systemy gwarantowania depozytów działając w ramach uprawnień przyznanych mu w niniejszym rozporządzeniu w celu zapewnienia poprawnego stosowania dyrektywy 94/19/WE w celu zapewnienia odpowiedniego finansowania krajowych systemów gwarantowania depozytów ze składek uiszczanych przez instytucje finansowe, w tym instytucje finansowe utworzone i przyjmujące depozyty w Unii, ale mające siedziby poza Unią, jak określono w dyrektywie 94/19/WE i w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony wszystkim deponentom w zharmonizowany sposób w całej Unii, co nie narusza stabilizacyjnej ochronnej roli wzajemnych systemów gwarancyjnych, pod warunkiem że są one zgodne z przepisami unijnymi.

2. Artykuł 16 dotyczący uprawnień Urzędu w zakresie przyjmowania wytycznych i zaleceń ma zastosowanie do systemów gwarantowania depozytów.

3. Urząd może opracowywać regulacyjne i wykonawcze standardy techniczne, jak określono w aktach ustawodawczych, o których mowa w art. 1 ust. 2, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–15.

4. W ramach przeglądu niniejszego rozporządzenia, który przewidziano w art. 81, analizuje się w szczególności konwergencję europejskiego systemu obejmującego krajowe systemy gwarantowania depozytów.

*Artykuł 27*

**Europejski system postępowania naprawczego wobec banków i ustalenia dotyczące finansowania**

1. Urząd uczestniczy w opracowywaniu metod prowadzenia postępowania naprawczego wobec upadających instytucji finansowych – w szczególności instytucji, które mogą stwarzać ryzyko systemowe – tak by zapobiec rozprzestrzenianiu się tego zjawiska i umożliwić zakończenie działalności przez te instytucje w sposób uporządkowany i terminowy, w tym – w stosownych przypadkach – spójnych i solidnych mechanizmów finansowania, w zależności od potrzeb.

▼M1

2. Urząd dostarcza swoją ocenę w zakresie potrzeby systemu spójnych, solidnych i wiarygodnych mechanizmów finansowania obejmujących odpowiednie instrumenty finansowe powiązane z pakietem skoordynowanych uzgodnień w zakresie zarządzania w sytuacjach kryzysowych.

▼B

Urząd uczestniczy w pracach nad kwestiami dotyczącymi równych warunków działania oraz nad łącznym wpływem na instytucje finansowe wszelkich systemów opłat i składek, które mogą być wprowadzone, by zapewnić równomierne rozłożenie obciążeń, jak również nad wpływem zachęt – służących ograniczaniu ryzyka systemowego – jako elementu spójnego i wiarygodnego programu naprawczego.

▼B

W ramach przeglądu niniejszego rozporządzenia, który przewidziano w art. 81, analizuje się w szczególności ewentualne zwiększenie roli Urzędu w ramach zapobiegania sytuacjom kryzysowym, zarządzania w takich sytuacjach i rozwiązywania kryzysów, a także w razie potrzeby – utworzenie europejskiego funduszu naprawczego.

*Artykuł 28*

**Delegowanie zadań i kompetencji**

1. Za zgodą podmiotu, któremu przekazywane są uprawnienia, właściwe organy mogą delegować swoje zadania i kompetencje Urzędowi lub innym właściwym organom z zastrzeżeniem warunków określonych w niniejszym artykule. Państwa członkowskie mogą określić szczególne warunki dotyczące delegowania kompetencji, które muszą zostać spełnione, zanim właściwe organy tych państw zawrą takie umowy w sprawie delegowania zadań lub kompetencji oraz mogą ograniczyć zakres takiego delegowania do elementów niezbędnych dla skutecznego nadzoru nad transgranicznymi instytucjami lub grupami finansowymi.

2. Urząd zachęca do delegowania zadań i kompetencji pomiędzy właściwymi organami i ułatwia je poprzez identyfikowanie zadań i kompetencji, które mogą być delegowane lub wspólnie wykonywane, oraz poprzez promowanie najlepszych praktyk.

3. Delegowanie kompetencji skutkuje ponownym podziałem uprawnień określonych w aktach, o których mowa w art. 1 ust. 2. Prawo organu, któremu przekazano kompetencje, reguluje procedurę, egzekwowanie oraz kontrolę administracyjną i sądową w zakresie delegowanych kompetencji.

4. Właściwe organy informują Urząd o umowach w sprawie delegowania zadań lub kompetencji, które zamierzają zawrzeć. Umowy te powinny być zawierane nie wcześniej niż po upływie jednego miesiąca od poinformowania Urzędu o zamiarze ich zawarcia.

Urząd może wydać opinię w sprawie planowanej umowy w ciągu miesiąca od uzyskania informacji o zamiarze jej zawarcia.

Urząd publikuje w odpowiedni sposób zawarte przez właściwe organy umowy w sprawie delegowania zadań lub kompetencji, tak aby wszystkie zainteresowane strony były należycie poinformowane.

*Artykuł 29*

**Wspólna kultura nadzoru**

1. Urząd odgrywa aktywną rolę w tworzeniu wspólnej unijnej kultury nadzoru i spójnych praktyk nadzorczych, a także w zapewnianiu jednolitych procedur i spójnych podejść na terytorium Unii. Urząd wykonuje przynajmniej następujące działania:

a) wydawanie opinii dla właściwych organów;

b) promowanie skutecznej dwustronnej i wielostronnej wymiany informacji pomiędzy właściwymi organami, z pełnym poszanowaniem obowiązujących przepisów w zakresie poufności i ochrony danych przewidzianych w odpowiednim prawodawstwie unijnym;

▼B

c) przyczynianie się do tworzenia wysokiej jakości jednolitych standardów nadzorczych, w tym w zakresie standardów sprawozdawczości, a także międzynarodowych standardów księgowości zgodnie z art. 1 ust. 3;

d) dokonywanie przeglądu stosowania odpowiednich regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych przyjmowanych przez Komisję, a także wytycznych i zaleceń wydawanych przez Urząd, oraz, w stosownych przypadkach, proponowanie zmian; oraz

e) ustanawianie sektorowych i międzysektorowych programów szkoleń, ułatwianie wymian personelu oraz zachęcanie właściwych organów do częstszego korzystania z programów oddelegowania pracowników oraz innych narzędzi.

2. Celem wspierania wspólnych podejść i praktyk nadzorczych Urząd może tworzyć, w stosownych przypadkach, nowe, praktyczne instrumenty i narzędzia służące zwiększaniu konwergencji.

▼M1

W celu budowania wspólnej kultury nadzoru Urząd opracowuje i aktualizuje – biorąc pod uwagę między innymi zmieniające się praktyki i modele biznesowe instytucji finansowych – europejski podręcznik nadzoru na temat nadzoru instytucji finansowych dla całej Unii. Europejski podręcznik nadzoru określa najlepsze praktyki nadzorcze w zakresie metodologii i procesów.

▼B

*Artykuł 30*

**Wzajemne oceny właściwych organów**

1. W celu dalszego zwiększania spójności wyników w zakresie nadzoru Urząd organizuje i przeprowadza okresowo wzajemne oceny wszystkich bądź części działań realizowanych przez właściwe organy. W tym celu Urząd opracowuje metody umożliwiające obiektywną ocenę i porównanie analizowanych organów. Podczas dokonywania wzajemnych ocen uwzględnia się istniejące informacje i oceny już przeprowadzone w odniesieniu do zainteresowanych właściwych organów.

2. Wzajemna ocena obejmuje ocenę między innymi następujących aspektów:

a) adekwatności zasobów i ustaleń dotyczących zarządzania właściwego organu, przy szczególnym uwzględnieniu skutecznego stosowania regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w art. 10 do 15 oraz aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, oraz zdolności reagowania na zmiany na rynku;

b) uzyskanego poziomu konwergencji w stosowaniu prawa Unii i w praktykach nadzorczych, w tym regulacyjnych standardach technicznych i wykonawczych standardach technicznych, wytycznych i zaleceniach przyjętych na mocy art. 10–16, oraz stopnia, w jakim praktyki nadzorcze osiągają cele wyznaczone w prawie Unii;

▼B

c) najlepszych praktyk opracowanych przez poszczególne właściwe organy, których przyjęcie przez inne właściwe organy byłoby korzystne;

d) skuteczności i poziomu konwergencji w zakresie egzekwowania przepisów przyjętych w trakcie wdrażania prawa Unii, w tym środków i sankcji administracyjnych nałożonych wobec osób odpowiedzialnych za nieprzestrzeganie tych przepisów.

▼M1

3. Na podstawie wzajemnej oceny Urząd może wydawać wytyczne i zalecenia zgodnie z art. 16. Zgodnie z art. 16 ust. 3 właściwe organy dokładają starań, aby zastosować się do tych wytycznych i zaleceń. Przy opracowywaniu projektów regulacyjnych lub wykonawczych standardów technicznych zgodnie z art. 10-15 Urząd bierze pod uwagę wynik wzajemnej oceny wraz z wszelkimi innymi informacjami uzyskanymi podczas wykonywania swoich zadań w celu zapewnienia konwergencji standardów i praktyk najwyższej jakości.

3a. Urząd przedkłada opinię Komisji, jeżeli wzajemna ocena lub inne informacje uzyskane podczas wykonywania jego zadań wykazują, że do zapewnienia dalszej harmonizacji norm ostrożnościowych niezbędna jest inicjatywa ustawodawcza.

▼B

4. Urząd podaje do publicznej wiadomości najlepsze praktyki, na jakie można wskazać na postawie tych wzajemnych ocen. Ponadto wszystkie inne wyniki wzajemnych ocen mogą być podawane do wiadomości publicznej, z zastrzeżeniem zgody właściwego organu będącego przedmiotem takiej wzajemnej oceny.

*Artykuł 31*

**Funkcja koordynacyjna**

Urząd pełni ogólną rolę koordynatora pomiędzy właściwymi organami, w szczególności w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, który może potencjalnie zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu i integralności rynków finansowych, bądź też stabilności systemu finansowego w Unii.

Urząd wspiera skoordynowaną reakcję na poziomie Unii, między innymi poprzez:

a) ułatwianie wymiany informacji między właściwymi organami;

▼M1

b) określanie zakresu i sprawdzanie w odpowiednich przypadkach wiarygodności informacji, które powinny być udostępnione wszystkim zainteresowanym właściwym organom;

▼B

c) nie naruszając przepisów art. 19, prowadzenie niewiążącej mediacji na wniosek właściwych organów lub z własnej inicjatywy;

▼M1

d) niezwłoczne powiadamianie ERRS, Rady i Komisji o wszelkich potencjalnych sytuacjach nadzwyczajnych;

e) podejmowanie wszelkich odpowiednich działań w przypadku rozwoju sytuacji, który może zagrozić funkcjonowaniu rynków finansowych, celem koordynacji działań podejmowanych przez odpowiednie właściwe organy;

f) centralne gromadzenie informacji otrzymanych od właściwych organów zgodnie z art. 21 i 35 będących wynikiem wypełniania przez instytucje ich regulacyjnych obowiązków. Urząd dzieli się tymi informacjami z pozostałymi zainteresowanym właściwymi organami.

▼B

*Artykuł 32*

**Ocena zmian na rynku**

1. Urząd monitoruje i ocenia zmiany zachodzące na rynku podlegającym jego kompetencjom oraz, w razie potrzeby, informuje Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), ERRS oraz Parlament Europejski, Radę i Komisję o tendencjach w zakresie nadzoru mikroostrożnościowego, potencjalnych zagrożeniach i słabościach. Do swojej oceny Urząd włącza analizę ekonomiczną rynków, na których działają instytucje finansowe, oraz ocenę skutków, jakie ewentualne zmiany na rynku mogą mieć dla tych instytucji.

▼M1

2. Urząd inicjuje i koordynuje, we współpracy z ERRS, ogólnounijne oceny odporności instytucji finansowych na niekorzystne zmiany na rynku. W tym celu opracowuje on:

a) wspólną metodologię oceny wpływu scenariuszy gospodarczych na sytuację finansową instytucji;

b) wspólne podejścia w zakresie informowania o wynikach tych ocen odporności instytucji finansowych;

c) wspólną metodologię oceny wpływu określonych produktów lub procesów dystrybucji na daną instytucję; oraz

d) wspólną metodologię wyceny aktywów niezbędną do przeprowadzania testów warunków skrajnych.

▼B

3. Bez uszczerbku dla zadań ERRS określonych w rozporządzeniu (UE) nr 1092/2010, co najmniej raz w roku, a w razie potrzeby częściej, Urząd przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i ERRS oceny tendencji, potencjalnych zagrożeń i słabości w obszarze podlegającym jego kompetencjom.

▼B

W ocenach tych Urząd zamieszcza klasyfikację głównych zagrożeń i słabości, a także, w stosownych przypadkach, zaleca działania zapobiegawcze bądź zaradcze.

▼M1

3a. W celu przeprowadzenia ogólnounijnych ocen odporności instytucji finansowych na mocy niniejszego artykułu Urząd może zwrócić się do tych instytucji finansowych o informacje zgodnie z art. 35 i na warunkach przewidzianych w tym artykule. Może on również wymagać od właściwych organów przeprowadzenia szczególnych przeglądów. Urząd może wymagać od właściwych organów przeprowadzenia bezpośrednich inspekcji oraz może w nich uczestniczyć zgodnie z art. 21 i na warunkach przewidzianych w tym artykule w celu zapewnienia porównywalności i wiarygodności metod, praktyk i wyników.

3b. Urząd może zwrócić się do właściwych organów, aby poddały informacje, które mają zostać przekazane przez instytucje finansowe na mocy ust. 3a, niezależnej kontroli

▼B

4. Urząd w odpowiedni sposób uwzględnia rozwój sytuacji oraz zagrożenia i słabości na poziomie międzysektorowym, współpracując przy tym ściśle z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) i Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) za pośrednictwem Wspólnego Komitetu.

*Artykuł 33*

**Współpraca międzynarodowa**

1. Bez uszczerbku dla odpowiednich kompetencji państw członkowskich i instytucji Unii, Urząd może nawiązywać kontakty i zawierać porozumienia administracyjne z organami nadzoru, organizacjami międzynarodowymi oraz z administracjami krajów trzecich. Ustalenia te nie tworzą zobowiązań prawnych dla Unii i jej państw członkowskich, ani nie uniemożliwiają państwom członkowskim i ich właściwym organom zawierania dwustronnych lub wielostronnych porozumień z tymi państwami trzecimi.

2. Urząd zapewnia pomoc w przygotowywaniu decyzji w sprawie równoważności systemów nadzoru w krajach trzecich zgodnie z aktami, o których mowa w art. 1 ust. 2.

3. W sprawozdaniu, o którym mowa w art. 43 ust. 5, Urząd przedstawia informacje o porozumieniach administracyjnych zawartych z organizacjami międzynarodowymi lub administracjami krajów trzecich oraz o wsparciu zapewnionym przy przygotowywaniu decyzji w sprawie równoważności.

*Artykuł 34*

**Inne zadania**

1. Na wniosek Parlamentu Europejskiego, Rady lub Komisji lub z własnej inicjatywy Urząd może przedkładać Parlamentowi Europejskiemu, Radzie oraz Komisji opinie w sprawie wszelkich kwestii dotyczących obszaru podlegającego jego kompetencjom.

▼B

2. W zakresie ostrożnościowych ocen połączeń i przejęć objętych zakresem stosowania dyrektywy 2006/48/WE, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2007/44/WE i które na mocy tej dyrektywy wymagają konsultacji między właściwymi organami z co najmniej dwóch państw członkowskich, Urząd może, na wniosek jednego z zainteresowanych właściwych organów, wydawać i publikować opinie w sprawie oceny ostrożnościowej, z wyjątkiem oceny dotyczącej kryteriów w art. 19a ust. 1 lit. e) dyrektywy 2006/48/WE. Opinia ta jest wydawana niezwłocznie i w każdym razie przed upływem okresu oceny zgodnie z dyrektywą 2006/48/WE, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2007/44/WE. W obszarach, w odniesieniu do których Urząd może wydawać opinie, zastosowanie ma art. 35.

*Artykuł 35*

**Gromadzenie informacji**

▼M1

1. Na wniosek Urzędu właściwe organy przekazują Urzędowi, w określonych formatach, wszelkie informacje niezbędne do wykonywania zadań nałożonych na Urząd niniejszym rozporządzeniem, pod warunkiem że mają one na mocy prawa dostęp do odpowiednich informacji. Informacje te muszą być dokładne, spójne, kompletne i terminowe.

2. Urząd może również zwrócić się o przekazywanie informacji w regularnych odstępach czasu i w określonych formatach lub przy użyciu porównywalnych wzorców zatwierdzonych przez Urząd. W miarę możliwości we wnioskach o informacje wykorzystuje się wspólne formaty sprawozdawcze.

3. Na podstawie należycie uzasadnionego wniosku właściwego organu Urząd przekazuje mu wszelkie niezbędne informacje umożliwiające właściwemu organowi wypełnianie swoich zadań, przy zachowaniu obowiązku zachowania tajemnicy służbowej określonym w prawodawstwie sektorowym i w art. 70 niniejszego rozporządzenia.

▼B

4. Zanim Urząd zwróci się z wnioskiem o informacje zgodnie z niniejszym artykułem oraz w celu uniknięcia powielania obowiązków sprawozdawczości, Urząd uwzględnia istniejące statystyki wytworzone i rozpowszechnione przez europejski system statystyczny i Europejski System Banków Centralnych.

5. W przypadku gdy informacje nie są dostępne lub nie są terminowo udostępniane przez właściwe organy, Urząd może wystąpić z należycie uzasadnionym i umotywowanym wnioskiem do innych organów nadzoru, ministerstwa właściwego w sprawach finansów, o ile dysponuje ono informacjami ostrożnościowymi, krajowego banku centralnego lub urzędu statystycznego zainteresowanego państwa członkowskiego.

▼M1

6. W przypadku gdy kompletne lub dokładne informacje nie są dostępne lub nie są udostępniane w sposób terminowy na mocy ust. 1 lub 5, Urząd może zwrócić się o informacje w drodze należycie uzasadnionego i umotywowanego wniosku bezpośrednio do:

a) stosownych instytucji finansowych;

b) spółek holdingowych lub oddziałów odnośnych instytucji finansowych;

▼M1

c) nieregulowanych podmiotów operacyjnych w grupie lub konglomeracie finansowym, istotnych dla działalności finansowej odnośnych instytucji finansowych.

Adresaci takiego wniosku udzielają Urzędowi szybko i bez zbędnej zwłoki jasnych, dokładnych, i kompletnych informacji.

▼B

Urząd informuje zainteresowane właściwe organy o wnioskach wystosowanych zgodnie z niniejszym ustępem i z ust. 5.

Na wniosek Urzędu właściwe organy wspierają Urząd w gromadzeniu informacji.

7. Urząd może wykorzystywać informacje poufne otrzymane na mocy niniejszego artykułu wyłącznie na potrzeby wykonywania obowiązków powierzonych Urzędowi na mocy niniejszego rozporządzenia.

▼M1

7a. Jeżeli adresaci wniosku wystosowanego na mocy ust. 6 nie dostarczą szybko jasnych, dokładnych i kompletnych informacji, Urząd informuje Europejski Bank Centralny, w stosownym przypadku, oraz właściwe organy w zainteresowanych państwach członkowskich, które zgodnie z prawem krajowym współpracują z Urzędem w celu zapewnienia pełnego dostępu do informacji i do wszelkich dokumentów, ksiąg lub zapisów, do których adresaci mają dostęp na mocy prawa, w celu sprawdzenia informacji.

▼B

*Artykuł 36*

**Relacje z ERRS**

1. Urząd ściśle i regularnie współpracuje z ERRS.

2. Urząd regularnie i terminowo przekazuje ERRS informacje niezbędne do realizacji zadań powierzonych ERRS. Dane niezbędne do realizacji zadań ERRS, które nie są sporządzone w postaci skróconej lub zbiorczej, są jej niezwłocznie udostępniane na uzasadniony wniosek, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010. We współpracy z ERRS Urząd opracowuje odpowiednie procedury wewnętrzne umożliwiające przekazywanie informacji poufnych, zwłaszcza informacji dotyczących poszczególnych instytucji finansowych.

3. Zgodnie z ust. 4 i 5 Urząd zapewnia właściwe działania następcze w związku z ostrzeżeniami i zaleceniami ERRS, o których mowa w art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010.

4. Po otrzymaniu ostrzeżenia lub zalecenia ERRS skierowanego do Urzędu, Urząd niezwłocznie zwołuje posiedzenie Rady Organów Nadzoru i ocenia skutki takiego ostrzeżenia lub zalecenia dla realizacji swoich zadań.

▼B

W drodze odpowiedniej procedury decyzyjnej Urząd podejmuje decyzję w sprawie jakichkolwiek działań, które należy podjąć w odpowiedzi na problemy wskazane w ostrzeżeniach i zaleceniach, zgodnie z uprawnieniami przyznanymi Urzędowi na mocy niniejszego rozporządzenia.

▼M1

Jeżeli Urząd nie podejmuje działań w związku z zaleceniem, informuje on Radę i ERRS o powodach takiego zaniechania. ERRS informuje o tym Parlament Europejski zgodnie z art. 19 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010.

▼B

5. Po otrzymaniu ostrzeżenia lub zalecenia skierowanego przez ERRS do właściwego krajowego organu nadzoru, Urząd korzysta w stosownych przypadkach z uprawnień przyznanych na mocy niniejszego rozporządzenia, tak aby zapewnić terminowe podjęcie działań następczych.

W przypadku gdy adresat zalecenia ERRS nie zamierza się do niego zastosować, informuje o tym Radę Organów Nadzoru i omawia z nią powody niepodjęcia działania.

▼M1

Informując Radę i ERRS o działaniach podjętych w odpowiedzi na zalecenie ERSB zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010, właściwy organ należycie uwzględnia opinie Rady Organów Nadzoru oraz odpowiednio informuje Komisję.

▼B

6. Podczas realizacji zadań określonych w niniejszym rozporządzeniu Urząd w najwyższym stopniu uwzględnia ostrzeżenia i zalecenia ERRS.

*Artykuł 37*

**Bankowa Grupa Interesariuszy**

1. W celu ułatwienia prowadzenia konsultacji z zainteresowanymi stronami w dziedzinach związanych z zadaniami Urzędu, powołuje się Bankową Grupę Interesariuszy. Zasięga się opinii Bankowej Grupy Interesariuszy w odniesieniu do działań podejmowanych zgodnie z art. 10-15 dotyczącym regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych oraz, w zakresie, w którym nie dotyczą one poszczególnych instytucji finansowych, zgodnie z art. 16 dotyczącym wytycznych i zaleceń. Jeśli trzeba pilnie podjąć działania, a konsultacje stają się niemożliwe, informuje się jak najszybciej Grupę Interesariuszy.

▼M1

Bankowa Grupa Interesariuszy zbiera się z własnej inicjatywy w razie zaistnienia konieczności, jednak nie rzadziej niż co najmniej cztery razy w roku.

▼B

2. W skład Bankowej Grupy Interesariuszy wchodzi 30 członków, reprezentujących w stosunku gwarantującym równowagę instytucje kredytowe i inwestycyjne działające w Unii, przedstawicieli ich pracowników, a także konsumentów i osoby korzystające z usług bankowych

▼B

oraz przedstawicieli MŚP. Co najmniej pięciu członków to niezależni, wybitni naukowcy. Dziesięciu członków reprezentuje instytucje finansowe, a trzej z nich banki spółdzielcze i kasy oszczędnościowe.

3. Członków Bankowej Grupy Interesariuszy wyznacza Rada Organów Nadzoru na wniosek odpowiednich zainteresowanych stron. W podejmowanej w tej sprawie decyzji Rada Organów Nadzoru zapewnia, w miarę możliwości, odpowiednią równowagę geograficzną i płciową oraz reprezentację zainteresowanych stron z całej Unii.

▼M1

4. Urząd dostarcza Bankowej Grupie Interesariuszy wszystkie niezbędne informacje, z zastrzeżeniem zachowania tajemnicy służbowej zgodnie z art. 70, i zapewnia jej odpowiednią pomoc sekretariatu. Członkom Bankowej Grupy Interesariuszy reprezentującym organizacje typu non profit – z wyjątkiem przedstawicieli z branży – zapewnia się odpowiedni zwrot kosztów. Taki zwrot kosztów jest co najmniej równy stawkom zwrotu kosztów przysługującego urzędnikom zgodnie z tytułem V, rozdział 1, sekcja 2 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej i warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej, ustanowionych rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 ([1]). Bankowa Grupa Interesariuszy może utworzyć grupy robocze do spraw technicznych. Kadencja członków Bankowej Grupy Interesariuszy wynosi dwa i pół roku, a po tym okresie przeprowadza się nową procedurę wyboru.

▼B

Członkowie Bankowej Grupy Interesariuszy mogą pełnić swoje funkcje przez dwie kolejne kadencje.

5. Bankowa Grupa Interesariuszy może przedstawiać Urzędowi swoje opinie i doradzać mu we wszelkich kwestiach związanych z zadaniami Urzędu ze szczególnym uwzględnieniem zadań określonych w art. 10–16, art. 29, 30 i 32.

6. Bankowa Grupa Interesariuszy uchwala swój regulamin wewnętrzny większością dwóch trzecich głosów jej członków.

7. Urząd podaje do wiadomości publicznej opinie i porady Bankowej Grupy Interesariuszy oraz wyniki prowadzonych konsultacji.

*Artykuł 38*

**Środki ochronne**

1. Urząd zapewnia, by decyzje podejmowane na mocy art. 18 lub 19 nie wpływały w jakikolwiek sposób na obowiązki budżetowe państw członkowskich.

2. W przypadku gdy dane państwo członkowskie uzna, że decyzja podjęta na mocy art. 19 ust. 3 wpływa na jego obowiązki budżetowe, w ciągu dwóch tygodni od przekazania decyzji Urzędu właściwemu organowi, państwo to może powiadomić Urząd i Komisję o tym, że właściwy organ nie wykona przedmiotowej decyzji.

([1]) Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1.

▼B

W powiadomieniu tym państwo członkowskie precyzyjnie i szczegółowo wyjaśnia, dlaczego i w jaki sposób wspomniana decyzja wpływa na jego obowiązki budżetowe.

W przypadku takiego powiadomienia zawiesza się stosowanie decyzji Urzędu.

W terminie jednego miesiąca od dokonania powiadomienia przez państwo członkowskie, Urząd informuje to państwo członkowskie, czy utrzymuje swoją decyzję, czy też ją zmienia lub uchyla. Jeżeli decyzja zostaje utrzymana lub zmieniona, Urząd stwierdza, że nie ma ona wpływu na obowiązki budżetowe.

W przypadku gdy Urząd utrzymuje swoją decyzję, Rada – na jednym ze swoich posiedzeń, nie później niż dwa miesiące po tym, jak Urząd poinformował dane państwo członkowskie zgodnie z akapitem czwartym – podejmuje, większością oddanych głosów, decyzję o tym, czy decyzja Urzędu zostaje utrzymana.

Jeżeli Rada, po rozpatrzeniu sprawy, nie podejmie decyzji o utrzymaniu decyzji Urzędu zgodnie z akapitem piątym, decyzja Urzędu traci moc.

3. W przypadku gdy dane państwo członkowskie uzna, że decyzja podjęta na mocy art. 18 ust. 3 wpływa na jego obowiązki budżetowe, w ciągu trzech dni roboczych od przekazania decyzji Urzędu właściwemu organowi, państwo to może powiadomić Urząd, Komisję i Radę o tym, że właściwy organ nie wykona przedmiotowej decyzji.

W powiadomieniu tym państwo członkowskie precyzyjnie i szczegółowo wyjaśnia, dlaczego i w jaki sposób wspomniana decyzja wpływa na jego obowiązki budżetowe.

W przypadku takiego powiadomienia zawiesza się stosowanie decyzji Urzędu.

W terminie dziesięciu dni roboczych Rada zwołuje posiedzenie i podejmuje – zwykłą większością głosów swoich członków – decyzję o tym, czy decyzja Urzędu zostaje uchylona.

Jeżeli Rada, po rozpatrzeniu sprawy, nie podejmie decyzji o uchyleniu decyzji Urzędu, zgodnie z akapitem czwartym, cofa się zawieszenie stosowania decyzji Urzędu.

4. Jeżeli Rada podjęła zgodnie z ust. 3 decyzję, w której nie uchyla decyzji Urzędu dotyczącej art. 18 ust. 3, a zainteresowane państwo członkowskie nadal uważa, że ta decyzja Urzędu wpływa na jego obowiązki budżetowe, dane państwo członkowskie może powiadomić o tym Komisję i Urząd oraz zwrócić się do Rady o ponowne rozpatrzenie sprawy. Zainteresowane państwo członkowskie jasno określa powody, dla których nie zgadza się z decyzją Rady.

W terminie czterech tygodni po powiadomieniu, o którym mowa w akapicie pierwszym, Rada potwierdza swoją pierwotną decyzję lub podejmuje nową decyzję zgodnie z ust. 3.

▼B

Rada może przedłużyć ten czterotygodniowy okres o kolejne cztery tygodnie, jeżeli wymagają tego szczególne okoliczności sprawy.

5. Wszelkie przypadki nadużywania niniejszego artykułu, w szczególności w odniesieniu do decyzji Urzędu, która nie ma znaczących lub istotnych skutków budżetowych, są zakazane jako niezgodne z zasadami rynku wewnętrznego.

*Artykuł 39*

**Procedury decyzyjne**

1. Przed podjęciem decyzji przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, Urząd informuje każdego wskazanego adresata danej decyzji o zamiarze jej podjęcia, wyznaczając termin, w którym adresat ten może wyrazić swoją opinię w tej sprawie, w pełni uwzględniając jej pilny charakter, złożoność i potencjalne skutki. Ma to odpowiednio zastosowanie do zaleceń, o których mowa w art. 17 ust. 3.

2. W decyzjach Urzędu przedstawia się powody, dla których zostały one przyjęte.

3. Adresaci decyzji Urzędu są informowani o środkach odwoławczych przysługujących im na mocy niniejszego rozporządzenia.

4. W przypadku gdy Urząd podjął decyzję na mocy art. 18 ust. 3 lub 4, w odpowiednich odstępach czasu dokonuje jej przeglądu.

5. Decyzje podejmowane na mocy art. 17, 18 lub 19 podaje się do wiadomości publicznej, określając właściwy organ lub instytucję finansową, którego lub której dotyczą, oraz główną treść tych decyzji, chyba że ich opublikowanie jest sprzeczne z uzasadnionym interesem instytucji finansowych w zakresie ochrony tajemnicy ich przedsiębiorstwa lub mogłoby poważnie zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu oraz integralności rynków finansowych lub stabilności całego systemu finansowego Unii lub jego części.

ROZDZIAŁ III

**STRUKTURA ORGANIZACYJNA**

*SEKCJA 1*

***Rada Organów Nadzoru***

*Artykuł 40*

**Skład**

1. W skład Rady Organów Nadzoru wchodzą:

a) Przewodniczący, któremu nie przysługuje prawo głosu;

b) szefowie krajowych organów publicznych właściwych w zakresie nadzoru nad instytucjami kredytowymi w poszczególnych państwach członkowskich, którzy zobowiązani są spotykać się osobiście co najmniej dwa razy w roku;

▼B

c) jeden przedstawiciel Komisji, któremu nie przysługuje prawo głosu;

▼M1

d) jeden przedstawiciel mianowany przez radę nadzorczą Europejskiego Banku Centralnego, któremu nie przysługuje prawo głosu;

▼B

e) jeden przedstawiciel ERRS, któremu nie przysługuje prawo głosu;

f) po jednym przedstawicielu z dwóch pozostałych Europejskich Urzędów Nadzoru, którym nie przysługuje prawo głosu.

2. Rada Organów Nadzoru zbiera się regularnie, co najmniej dwa razy w roku, na posiedzeniach z Bankową Grupą Interesariuszy.

3. Każdy właściwy organ jest odpowiedzialny za powołanie spośród swojego personelu zastępcy wysokiego szczebla, który może zastąpić członka Rady Organów Nadzoru, o którym mowa w ust. 1 lit. b), w przypadku gdy osoba ta nie może uczestniczyć w posiedzeniach Rady.

4. W przypadku gdy organ, o którym mowa w ust. 1 lit. b), nie jest bankiem centralnym, członek Rady Organów Nadzoru, o którym mowa w tej literze, może podjąć decyzję o tym, że będzie mu towarzyszył przedstawiciel banku centralnego państwa członkowskiego, któremu nie przysługuje prawo głosu.

▼M1

4a. W obradach niezwiązanych z poszczególnymi instytucjami finansowymi, jak określono w art. 44 ust. 4, przedstawicielowi mianowanemu przez radę nadzorczą Europejskiego Banku Centralnego może towarzyszyć przedstawiciel Europejskiego Banku Centralnego posiadający wiedzę fachową na temat zadań związanych z bankowością centralną.

▼B

5. W państwach członkowskich, w których istnieje więcej niż jeden organ właściwy w zakresie nadzoru zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, organy te uzgadniają wspólnego przedstawiciela. Niemniej jednak, gdy Rada Organów Nadzoru ma omawiać kwestię, która nie znajduje się w kompetencjach krajowego organu reprezentowanego przez osobę, o której mowa w ust. 1 lit. b), osobie tej może towarzyszyć przedstawiciel stosownego organu krajowego, któremu nie przysługuje prawo głosu.

6. W celu zastosowania się do dyrektywy 94/19/WE członkowi Rady Organów Nadzoru, o którym mowa w ust. 1 lit. b), może towarzyszyć, w stosownych przypadkach, przedstawiciel odpowiednich organów zajmujących się zarządzaniem systemami gwarantowania depozytów w poszczególnych państwach członkowskich, któremu nie przysługuje prawo głosu.

▼M3

W celu podejmowania działań wchodzących w zakres dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE członkowi Rady Organów Nadzoru, o którym mowa w ust. 1 lit. b), może towarzyszyć, w stosownych przypadkach, przedstawiciel organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z danego państwa członkowskiego, któremu nie przysługuje prawo głosu.

▼B

7. Rada Organów Nadzoru może podjąć decyzję o dopuszczeniu obserwatorów.

Dyrektor Wykonawczy może uczestniczyć w posiedzeniach Rady Organów Nadzoru bez prawa głosu.

▼B

*Artykuł 41*

**Wewnętrzne komitety i zespoły**

1. Rada Organów Nadzoru może powoływać wewnętrzne komitety lub zespoły na potrzeby określonych zadań będących w kompetencji Rady Organów Nadzoru, a także może delegować realizację wyraźnie określonych zadań i podejmowanie wyraźnie określonych decyzji wewnętrznym komitetom lub zespołom, Zarządowi lub Przewodniczącemu.

▼M1

1a. Do celów art. 17 Rada Organów Nadzoru zwołuje niezależny zespół, w skład którego wchodzi Przewodniczący Rady Organów Nadzoru i sześciu innych członków niebędących przedstawicielami właściwego organu, któremu zarzuca się naruszenie prawa Unii, i niemających żadnego interesu w sprawie ani bezpośrednich związków z zainteresowanym właściwym organem.

Każdy członek niezależnego zespołu ma jeden głos.

Niezależny zespół przyjmuje decyzję, gdy co najmniej czterech jego członków głosuje za jej przyjęciem

2. Do celów art. 19 Rada Organów Nadzoru zwołuje niezależny zespół, w skład którego wchodzi Przewodniczący Rady Organów Nadzoru i sześciu innych członków, którzy nie są przedstawicielami właściwych organów będących stroną sporu i nie mają żadnego interesu w sporze ani bezpośrednich związków z zainteresowanymi właściwymi organami.

Każdy członek niezależnego zespołu ma jeden głos.

Niezależny zespół przyjmuje decyzję, gdy co najmniej czterech jego członków głosuje za jej przyjęciem.

3. Niezależne zespoły, o których mowa w niniejszym artykule proponują decyzje zgodnie z art. 17 lub 19 do ostatecznego przyjęcia przez Radę Organów Nadzoru.

4. Rada Organów Nadzoru przyjmuje regulamin prac niezależnych zespołów, o którym mowa w niniejszym artykule.

▼B

*Artykuł 42*

**Niezależność**

Podczas wykonywania zadań powierzonych Radzie Organów Nadzoru na mocy niniejszego rozporządzenia, Przewodniczący i członkowie Rady Organów Nadzoru posiadający prawo głosu działają niezależnie i obiektywnie w wyłącznym interesie Unii jako całości, oraz nie zwracają się o instrukcje do instytucji lub organów unijnych, rządu żadnego z państw członkowskich lub do innego podmiotu publicznego lub prywatnego, ani nie przyjmują takich instrukcji.

Państwa członkowskie, instytucje ani organy Unii, ani żadne inne podmioty publiczne lub prywatne nie usiłują wywierać wpływu na członków Rady Organów Nadzoru w wykonywaniu przez nich swoich zadań.

▼M1

Ustępy pierwszy i drugi pozostają bez uszczerbku dla zadań powierzonych Europejskiemu Bankowi Centralnemu na mocy rozporządzenia (UE) nr 1024/2013].

▼B

*Artykuł 43*

**Zadania**

1. Rada Organów Nadzoru przyjmuje wytyczne dotyczące prac Urzędu i wydaje decyzje, o których mowa w rozdziale II.

▼B

2. Rada Organów Nadzoru przyjmuje opinie, zalecenia i decyzje oraz doradza w kwestiach, o których mowa w rozdziale II.

3. Rada Organów Nadzoru mianuje Przewodniczącego.

4. Przed dniem 30 września każdego roku Rada Organów Nadzoru, działając na podstawie wniosku Zarządu, przyjmuje program prac Urzędu na kolejny rok oraz przekazuje go do wiadomości Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

Program prac przyjmowany jest bez uszczerbku dla corocznej procedury budżetowej i podawany jest do publicznej wiadomości.

5. Na wniosek Zarządu oraz na podstawie projektu sprawozdania, o którym mowa w art. 53 ust. 7, Rada Organów Nadzoru przyjmuje roczne sprawozdanie z działalności Urzędu, w tym z wykonywania obowiązków przez Przewodniczącego, i przekazuje je Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji, Trybunałowi Obrachunkowemu oraz Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu do dnia 15 czerwca każdego roku. Sprawozdanie to podawane jest do wiadomości publicznej.

6. Rada Organów Nadzoru przyjmuje wieloletni program prac Urzędu i przekazuje go do wiadomości Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

Wieloletni program prac przyjmowany jest bez uszczerbku dla corocznej procedury budżetowej i podawany jest do publicznej wiadomości.

7. Rada Organów Nadzoru przyjmuje budżet zgodnie z art. 63.

8. Rada Organów Nadzoru sprawuje władzę dyscyplinarną nad Przewodniczącym i Dyrektorem Wykonawczym i może usunąć ich ze stanowiska zgodnie z odpowiednio art. 48 ust. 5 lub art. 51 ust. 5.

*Artykuł 44*

**Proces decyzyjny**

▼M1

1. Decyzje Rady Organów Nadzoru podejmowane są zwykłą większością głosów jej członków. Każdy członek ma jeden głos.

W odniesieniu do aktów określonych w art. 10–16 oraz środków i decyzji przyjmowanych na mocy art. 9 ust. 5 akapit trzeci oraz przepisów rozdziału VI i na zasadzie odstępstwa od przepisów akapitu pierwszego niniejszego ustępu Rada Organów Nadzoru podejmuje decyzje kwalifikowaną większością głosów swoich członków, jak określono w art. 16 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej oraz w art. 3 Protokołu nr 36 w sprawie postanowień przejściowych, przy czym większość ta obejmuje co najmniej zwykłą większość głosów jej członków z właściwych organów państw członkowskich, które są uczestniczącymi państwami członkowskimi, w rozumieniu art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 („uczestniczące państwa członkowskie”), i zwykłą większość głosów jej członków z właściwych organów państw członkowskich, które nie są uczestniczącymi państwami członkowskimi, w rozumieniu art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 („nieuczestniczące państwa członkowskie”).

▼M1

W odniesieniu do decyzji zgodnie z art. 17 i 19, decyzję zaproponowaną przez zespół przyjmuje się zwykłą większością głosów członków Rady Organów Nadzoru posiadających prawo głosu, w tym zwykłą większością głosów jej członków z właściwych organów uczestniczących państw członkowskich,, i zwykłą większością głosów jej członków z właściwych organów nieuczestniczących państw członkowskich.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu trzeciego, od dnia, od którego cztery lub mniejsza liczba członków posiadających prawo głosu pochodzi z właściwych organów nieuczestniczących państw członkowskich, decyzję zaproponowaną przez zespół przyjmuje się zwykłą większością głosów członków Rady Organów Nadzoru posiadających prawo głosu, która obejmuje co najmniej jeden głos członków z właściwych organów nieuczestniczących państw członkowskich.

Każdy członek posiadający prawo głosu ma jeden głos.

W odniesieniu do składu zespołu zgodnie z art. 41 ust. 2, Rada Organów Nadzoru dąży do uzyskania konsensusu. W braku konsensusu decyzje Rady Organów Nadzoru są podejmowane większością trzech czwartych głosów jej członków posiadających prawo głosu. Każdy członek posiadający prawo głosu ma jeden głos.

W odniesieniu do decyzji przyjmowanych na mocy art. 18 ust. 3 i 4 oraz na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu, Rada Organów Nadzoru podejmuje decyzje zwykłą większością głosów jej członków posiadających prawo głosu, w tym zwykłą większością głosów jej członków z właściwych organów uczestniczących państw członkowskich i zwykłą większością głosów jej członków z właściwych organów nieuczestniczących państw członkowskich.

▼B

2. Posiedzenia Rady Organów Nadzoru zwoływane są przez Przewodniczącego z własnej inicjatywy lub na wniosek jednej trzeciej członków, i przewodniczy im Przewodniczący.

3. Rada Organów Nadzoru uchwala i udostępnia do publicznej wiadomości swój regulamin wewnętrzny.

▼M1

4. Członkowie bez prawa głosu i obserwatorzy, z wyjątkiem przewodniczącego, dyrektora wykonawczego i przedstawiciela Europejskiego Banku Centralnego mianowanego przez jego radę nadzorczą, nie uczestniczą w obradach Rady Organów Nadzoru poświęconych poszczególnym instytucjom finansowym, chyba że art. 75 ust. 3 lub akty, o których mowa w art. 1 ust. 2, stanowią inaczej.

4a. Przewodniczący Urzędu może w każdej chwili zarządzić głosowanie. Bez uszczerbku dla tego uprawnienia i dla skuteczności procedur decyzyjnych Urzędu podczas podejmowania decyzji Rada Organów Nadzoru Urzędu dąży do osiągnięcia konsensusu.

▼B

*SEKCJA 2*

***Zarząd***

*Artykuł 45*

**Skład**

1. Zarząd składa się z Przewodniczącego i sześciu innych członków Rady Organów Nadzoru, wybranych przez członków Rady Organów Nadzoru posiadających prawo głosu i spośród ich grona.

Każdy członek Zarządu poza Przewodniczącym ma zastępcę, który może go zastąpić, gdy nie może on uczestniczyć w posiedzeniach.

▼M1

Kadencja członków wybranych przez Radę Organów Nadzoru wynosi dwa i pół roku. Kadencja może zostać odnowiona jednokrotnie. Skład Zarządu jest wyważony i proporcjonalny oraz odzwierciedla całą Unię. W skład Zarządu wchodzi co najmniej dwóch przedstawicieli nieuczestniczących państw członkowskich. Kadencje zachodzą na siebie i mają zastosowanie odpowiednie ustalenia dotyczące rotacji.

▼B

2. Zarząd podejmuje decyzje większością głosów obecnych członków. Każdy członek ma jeden głos.

Dyrektor Wykonawczy i przedstawiciel Komisji uczestniczą w posiedzeniach Zarządu bez prawa głosu.

Przedstawiciel Komisji ma prawo głosu w sprawach, o których mowa w art. 63.

Zarząd uchwala i podaje do wiadomości publicznej swój regulamin wewnętrzny.

3. Posiedzenia Zarządu zwoływane są przez Przewodniczącego z własnej inicjatywy lub na wniosek przynajmniej jednej trzeciej członków, i przewodniczy im Przewodniczący.

Zarząd zbiera się przed każdym posiedzeniem Rady Organów Nadzoru oraz tak często, jak uzna to za konieczne. Zarząd zbiera się co najmniej pięć razy w roku.

4. Członkowie Zarządu mogą korzystać z pomocy doradców lub ekspertów, z zastrzeżeniem przepisów regulaminu wewnętrznego. Członkowie nieposiadający prawa głosu, z wyjątkiem Dyrektora Wykonawczego, nie uczestniczą w obradach Zarządu dotyczących indywidualnych instytucji finansowych.

*Artykuł 46*

**Niezależność**

Członkowie Zarządu działają niezależnie i obiektywnie w wyłącznym interesie Unii jako całości, oraz nie zwracają się o instrukcje do instytucji lub organów unijnych, rządu żadnego z państw członkowskich, lub do innego podmiotu publicznego lub prywatnego, ani nie przyjmują takich instrukcji.

▼B

Państwa członkowskie, instytucje lub organy Unii Europejskiej ani żadne inne podmioty publiczne lub prywatne nie mogą próbować wywierać wpływu na członków Zarządu przy wykonywaniu ich zadań.

*Artykuł 47*

**Zadania**

1. Zarząd zapewnia, aby Urząd wypełniał swoją misję i wykonywał powierzone mu zadania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2. Zarząd przedkłada Radzie Organów Nadzoru do zatwierdzenia projekt rocznego i wieloletniego programu prac.

3. Zarząd wykonuje swoje uprawnienia budżetowe zgodnie z art. 63 i 64.

▼M1

4. Zarząd przyjmuje plan polityki kadrowej oraz, zgodnie z art. 68 ust. 2, niezbędne przepisy wykonawcze do regulaminu pracowniczego.

▼B

5. Zgodnie z art. 72 Zarząd przyjmuje przepisy szczególne dotyczące prawa dostępu do dokumentów Urzędu.

6. Zarząd przedkłada Radzie Organów Nadzoru do zatwierdzenia roczne sprawozdanie z działalności Urzędu, w tym z zadań Przewodniczącego, sporządzone na podstawie projektu rocznego sprawozdania, o którym mowa w art. 53 ust. 7.

7. Zarząd uchwala i podaje do wiadomości publicznej swój regulamin wewnętrzny.

8. Zarząd powołuje i odwołuje członków Komisji Odwoławczej zgodnie z art. 58 ust. 3 i 5.

*SEKCJA 3*

***Przewodniczący***

*Artykuł 48*

**Powołanie i zadania**

1. Urząd jest reprezentowany przez Przewodniczącego, który jest niezależnym profesjonalistą zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy.

Przewodniczący jest odpowiedzialny za przygotowywanie prac Rady Organów Nadzoru oraz przewodniczy posiedzeniom Rady Organów Nadzoru i Zarządu.

▼B

2. Po przeprowadzeniu otwartej procedury kwalifikacyjnej Przewodniczący powoływany jest przez Radę Organów Nadzoru na podstawie osiągnięć, umiejętności, wiedzy na temat instytucji i rynków finansowych oraz doświadczenia w zakresie nadzoru finansowego oraz regulacji rynków finansowych.

Przed objęciem obowiązków i najpóźniej miesiąc po dokonaniu wyboru przez Radę Organów Nadzoru, Parlament Europejski może, po wysłuchaniu kandydata wybranego przez Radę Organów Nadzoru wyrazić sprzeciw wobec tej kandydatury.

Rada Organów Nadzoru wybiera również spośród swoich członków zastępcę, który pełni obowiązki Przewodniczącego w razie jego nieobecności. Zastępcy nie wybiera się spośród członków Zarządu.

3. Kadencja Przewodniczącego trwa pięć lat i może zostać jednokrotnie odnowiona.

4. W okresie dziewięciu miesięcy poprzedzających koniec pięcioletniej kadencji Przewodniczącego, Rada Organów Nadzoru ocenia:

a) wyniki osiągnięte podczas pierwszej kadencji i sposób ich osiągnięcia;

b) zadania i potrzeby Urzędu w następnych latach.

Na podstawie tej oceny Rada Organów Nadzoru może jednokrotnie odnowić kadencję Przewodniczącego, z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez Parlament Europejski.

5. Przewodniczący może zostać odwołany ze stanowiska wyłącznie przez Parlament Europejski w oparciu o wcześniejszą decyzję Rady Organów Nadzoru.

Przewodniczący nie może powstrzymać Rady Organów Nadzoru od omawiania kwestii z nim związanych, w szczególności konieczności odwołania go ze stanowiska, i nie uczestniczy w obradach dotyczących tej sprawy.

*Artykuł 49*

**Niezależność**

Bez uszczerbku dla roli Rady Organów Nadzoru w odniesieniu do zadań Przewodniczącego, Przewodniczący nie zwraca się o instrukcje do instytucji lub organów unijnych, rządu żadnego z państw członkowskich, lub do innego podmiotu publicznego lub prywatnego, ani nie przyjmuje takich instrukcji.

Państwa członkowskie, instytucje ani organy Unii ani żadne inne podmioty publiczne lub prywatne nie dążą do wywierania wpływu na Przewodniczącego w wykonywaniu jego zadań.

Zgodnie z regulaminem pracowniczym, o którym mowa w art. 68, po zakończeniu pełnienia swojej funkcji Przewodniczący jest nadal zobowiązany do zachowania uczciwości i rozwagi w odniesieniu do przyjmowania pewnych stanowisk lub korzyści.

▼M1

*Artykuł 49a*

**Wydatki**

Przewodniczący podaje do wiadomości publicznej informacje o odbytych spotkaniach i przyjętych zaproszeniach. Wydatki są jawnie rejestrowane zgodnie z regulaminem pracowniczym.

▼B

*Artykuł 50*

**Sprawozdanie**

1. Parlament Europejski i Rada mogą wezwać Przewodniczącego lub jego zastępcę do złożenia oświadczenia, przy jednoczesnym pełnym poszanowaniu ich niezależności. Przewodniczący składa oświadczenie przed Parlamentem Europejskim i udziela odpowiedzi na wszelkie pytania posłów, gdy zostanie o to poproszony.

2. Przewodniczący składa Parlamentowi Europejskiemu, na jego żądanie, co najmniej 15 dni przed złożeniem oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, pisemne sprawozdanie z głównych działań Urzędu.

3. Oprócz informacji, o których mowa w art. 11-18, oraz art. 20 i 33 sprawozdanie to powinno również zawierać wszelkie odpowiednie informacje, których Parlament Europejski zażąda *ad hoc*.

*SEKCJA 4*

***Dyrektor Wykonawczy***

*Artykuł 51*

**Powołanie**

1. Urząd jest zarządzany przez Dyrektora Wykonawczego, który jest niezależnym profesjonalistą zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy.

2. Po przeprowadzeniu otwartej procedury kwalifikacyjnej Europejski Dyrektor Wykonawczy powoływany jest, po potwierdzeniu przez Parlament, przez Radę Organów Nadzoru na podstawie osiągnięć, umiejętności, wiedzy na temat instytucji i rynków finansowych, doświadczenia w zakresie nadzoru finansowego i regulacji rynków finansowych oraz doświadczenia na stanowisku kierowniczym.

3. Kadencja Dyrektora Wykonawczego wynosi pięć lat i może zostać jednokrotnie odnowiona.

4. W okresie dziewięciu miesięcy poprzedzających koniec kadencji Dyrektora Wykonawczego Rada Organów Nadzoru dokonuje w szczególności oceny:

a) wyników osiągniętych podczas pierwszej kadencji i sposobu ich osiągnięcia;

b) zadań i potrzeb Urzędu w następnych latach.

Na podstawie tej oceny, o której mowa w akapicie pierwszym, Rada Organów Nadzoru może jednokrotnie odnowić kadencję Dyrektora Wykonawczego.

▼B

5. Dyrektor Wykonawczy może zostać odwołany ze stanowiska wyłącznie na mocy decyzji Rady Organów Nadzoru.

*Artykuł 52*

**Niezależność**

Bez uszczerbku dla odnośnych funkcji Zarządu i Rady Organów Nadzoru w odniesieniu do zadań Dyrektora Wykonawczego, Dyrektor Wykonawczy nie może zwracać się o instrukcje do instytucji ani organów unijnych, rządu państwa członkowskiego, ani podmiotu publicznego lub prywatnego, ani nie może przyjmować takich instrukcji.

Państwa członkowskie, instytucje lub organy Unii ani żadne inne podmioty publiczne czy prywatne nie dążą do wywierania wpływu na Dyrektora Wykonawczego w wykonywaniu jego zadań.

Zgodnie z regulaminem pracowniczym, o którym mowa w art. 68, Dyrektor Wykonawczy po ustąpieniu ze stanowiska wciąż jest zobowiązany do zachowania uczciwości i dyskrecji w odniesieniu do obejmowania pewnych stanowisk lub przyjmowaniu pewnych korzyści.

▼M1

*Artykuł 52a*

**Wydatki**

Dyrektor wykonawczy podaje do wiadomości publicznej informacje o odbytych spotkaniach i przyjętych zaproszeniach. Wydatki są jawnie rejestrowane zgodnie z regulaminem pracowniczym.

▼B

*Artykuł 53*

**Zadania**

1. Dyrektor Wykonawczy jest odpowiedzialny za zarządzanie Urzędem i przygotowuje prace Zarządu.

2. Dyrektor Wykonawczy jest odpowiedzialny za wykonanie rocznego programu prac Urzędu pod kierownictwem Rady Organów Nadzoru i pod kontrolą Zarządu.

3. Dyrektor Wykonawczy podejmuje wszelkie niezbędne środki, w szczególności przyjmuje wewnętrzne instrukcje administracyjne oraz publikuje komunikaty, w celu zapewnienia funkcjonowania Urzędu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

4. Dyrektor Wykonawczy przygotowuje wieloletni program prac, o którym mowa w art. 47 ust. 2.

▼B

5. Do dnia 30 czerwca każdego roku Dyrektor Wykonawczy przygotowuje dla Zarządu program prac Urzędu na kolejny rok, jak określono w art. 47 ust. 2.

6. Dyrektor Wykonawczy sporządza wstępny projekt budżetu Urzędu zgodnie z art. 63 i wykonuje budżet Urzędu zgodnie z art. 64.

7. Każdego roku Dyrektor Wykonawczy przygotowuje projekt sprawozdania, w tym rozdział poświęcony działalności regulacyjnej i nadzorczej Urzędu oraz rozdział dotyczący spraw finansowo-administracyjnych.

8. W odniesieniu do pracowników Urzędu Dyrektor Wykonawczy wykonuje uprawnienia nadane mu na mocy art. 68 i zarządza kwestiami personalnymi.

ROZDZIAŁ IV

**WSPÓLNE ORGANY EUROPEJSKICH URZĘDÓW NADZORU**

*SEKCJA 1*

***Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru***

*Artykuł 54*

**Ustanowienie**

1. Niniejszym ustanawia się Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru.

2. Wspólny Komitet stanowi forum, w ramach którego Urząd prowadzi regularną i ścisłą współpracę oraz zapewnia międzysektorową spójność z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) i Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zwłaszcza w odniesieniu do:

— konglomeratów finansowych,

— księgowości i audytu,

— analiz mikroostrożnościowych pod kątem rozwoju sytuacji, zagrożeń i słabości związanych ze stabilnością finansową,

— detalicznych produktów inwestycyjnych,

— środków przeciwdziałania praniu brudnych pieniędzy, oraz

— wymiany informacji z ERRS oraz rozwoju stosunków między ERRS a Europejskimi Urzędami Nadzoru.

▼B

3. Wspólny Komitet posiada własny personel zapewniany przez Europejskie Urzędy Nadzoru, który działa jako sekretariat. Urząd wnosi odpowiednie środki na potrzeby kosztów administracyjnych, kosztów infrastruktury oraz kosztów operacyjnych.

4. Jeżeli instytucja finansowa obejmuje różne sektory, Wspólny Komitet rozstrzyga spory zgodnie z art. 56.

*Artykuł 55*

**Skład**

1. W skład Wspólnego Komitetu wchodzą Przewodniczący Europejskich Urzędów Nadzoru, a także, w stosownych przypadkach, przewodniczący Podkomitetu powołanego na mocy art. 57.

2. Dyrektor Wykonawczy, przedstawiciel Komisji i ERRS są zapraszani do uczestniczenia w charakterze obserwatorów w posiedzeniach Wspólnego Komitetu oraz Podkomitetów, o których mowa w art. 57.

3. Przewodniczący Wspólnego Komitetu wybierany jest co roku na zasadzie rotacji spośród przewodniczących Europejskich Urzędów Nadzoru. Przewodniczący Wspólnego Komitetu jest wiceprzewodniczącym ERRS.

4. Wspólny Komitet uchwala i publikuje swój regulamin wewnętrzny. W regulaminie mogą zostać określeni inni uczestnicy posiedzeń Wspólnego Komitetu.

Posiedzenia Wspólnego Komitetu odbywają się co najmniej raz na dwa miesiące.

*Artykuł 56*

**Wspólne stanowiska i wspólne akty**

W ramach zadań Urzędu określonych w rozdziale II, a w szczególności w kontekście wykonania dyrektywy 2002/87/WE, Urząd wypracowuje w stosownych przypadkach wspólne stanowiska z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), w zależności od przypadku.

Akty na mocy art. 10–15, 17, 18 lub 19 niniejszego rozporządzenia związane ze stosowaniem dyrektywy 2002/87/WE i innych aktów unijnych, o których mowa w art. 1 ust. 2, które wchodzą w zakres kompetencji również Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) lub Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) są przyjmowane równolegle, w stosownych przypadkach, przez Urząd, Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych).

▼B

*Artykuł 57*

**Podkomitety**

1. Do celów art. 56 w ramach Wspólnego Komitetu ustanawia się Podkomitet ds. Konglomeratów Finansowych.

2. W skład tego podkomitetu wchodzą osoby, o których mowa w art. 55 ust. 1, oraz po jednym przedstawicielu wysokiego szczebla z aktualnego personelu właściwego organu z każdego państwa członkowskiego.

3. Podkomitet wybiera spośród swoich członków przewodniczącego, który staje się również członkiem Wspólnego Komitetu.

4. Wspólny Komitet może powoływać inne podkomitety.

*SEKCJA 2*

***Komisja Odwoławcza***

*Artykuł 58*

**Skład i działanie**

1. Komisja Odwoławcza jest wspólnym organem Europejskich Urzędów Nadzoru.

2. W skład Komisji Odwoławczej wchodzi sześciu członków i sześciu zastępców; są to wysoko cenione osoby posiadające udokumentowaną odpowiednią wiedzę i doświadczenie zawodowe na wystarczająco wysokim poziomie, w tym wiedzę i doświadczenie w zakresie nadzoru, bankowości, ubezpieczeń, pracowniczych programów emerytalnych, rynków papierów wartościowych lub innych usług finansowych, z wyłączeniem aktualnego personelu właściwych organów albo innych krajowych lub unijnych instytucji zaangażowanych w działalność Urzędu. Komisja Odwoławcza musi dysponować fachową wiedzą prawniczą wystarczającą do zapewnienia specjalistycznych opinii prawnych dotyczących legalności wykonywania uprawnień przez Urząd.

Komisja Odwoławcza wyznacza swojego przewodniczącego.

3. Dwóch członków Komisji Odwoławczej i dwóch zastępców wyznacza Zarząd Urzędu po konsultacji z Radą Organów Nadzoru z listy wstępnie wyłonionych kandydatów zaproponowanej przez Komisję po opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zaproszenia do wyrażenia zainteresowania.

Pozostali członkowie wyznaczani są zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1094/2010 oraz rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010.

4. Kadencja członków Komisji Odwoławczej wynosi pięć lat. Kadencja może zostać odnowiona jednokrotnie.

▼B

5. Członka Komisji Odwoławczej wyznaczonego przez Zarząd Urzędu nie można odwołać ze stanowiska w czasie trwania kadencji, chyba że został uznany za winnego poważnego uchybienia, a Zarząd, po konsultacji z Radą Organów Nadzoru, podejmie decyzję o jego odwołaniu.

6. Decyzje Komisji Odwoławczej przyjmowane są większością głosów co najmniej czterech z sześciu jej członków. W przypadkach gdy decyzja będąca przedmiotem odwołania jest objęta zakresem zastosowania niniejszego rozporządzenia, decydująca większość obejmuje co najmniej jednego z dwóch członków Komisji Odwoławczej mianowanych przez Urząd.

7. Komisja Odwoławcza zwoływana jest przez swojego przewodniczącego stosownie do potrzeb.

8. Europejskie Urzędy Nadzoru zapewniają Komisji Odwoławczej wsparcie operacyjne i pomoc sekretariatu za pośrednictwem Wspólnego Komitetu.

*Artykuł 59*

**Niezależność i bezstronność**

1. Członkowie Komisji Odwoławczej podejmują decyzje w sposób niezależny. Nie są związani żadnymi instrukcjami. Nie mogą oni pełnić żadnych innych funkcji związanych z Urzędem, jego Zarządem ani w Radą Organów Nadzoru.

2. Członkowie Komisji Odwoławczej nie mogą brać udziału w postępowaniu odwoławczym, jeśli są nim zainteresowani osobiście lub jeśli wcześniej działali jako przedstawiciele jednej ze stron postępowania lub jeśli uczestniczyli w podejmowaniu decyzji stanowiącej przedmiot postępowania odwoławczego.

3. Jeżeli członek Komisji Odwoławczej uważa, że inny członek nie powinien brać udziału w postępowaniu odwoławczym z przyczyn, o których mowa w ust. 1 i 2, lub z innego powodu, powiadamia o tym Komisję Odwoławczą.

4. Każda strona postępowania odwoławczego może zgłosić sprzeciw wobec udziału członka Komisji Odwoławczej z powodów, o których mowa w ust. 1 i 2, lub w przypadku podejrzenia o stronniczość.

Podstawą sprzeciwu nie może być obywatelstwo członka; sprzeciw nie jest też dopuszczalny, jeżeli strona postępowania odwoławczego – wiedząc o istnieniu podstaw do zgłoszenia sprzeciwu – dokonała innej czynności procesowej niż zgłoszenie sprzeciwu co do składu Komisji Odwoławczej.

▼B

5. Komisja Odwoławcza podejmuje decyzję dotyczącą działania, które należy podjąć w przypadkach określonych w ust. 1 i 2, bez udziału zainteresowanego członka.

Przy podejmowaniu tej decyzji zainteresowanego członka zastępuje w Komisji Odwoławczej jego zastępca. Jeżeli zastępca znajduje się w podobnej sytuacji, Przewodniczący wyznacza osobę zastępującą spośród innych zastępców.

6. Członkowie Komisji Odwoławczej zobowiązują się działać niezależnie i w interesie publicznym.

W tym celu składają oni oświadczenie o zobowiązaniach i deklarację, w której wykazują brak interesów, który mógłby zaważyć na ich niezależności, albo ujawniają wszelkie bezpośrednie lub pośrednie interesy, które mogłyby zaważyć na ich niezależności.

Oświadczenie i deklaracja składane są corocznie w formie pisemnej i podawane są do publicznej wiadomości.

ROZDZIAŁ V

**ŚRODKI ODWOŁAWCZE**

*Artykuł 60*

**Odwołania**

1. Osoba fizyczna lub prawna, w tym właściwe organy, może odwołać się od decyzji Urzędu, o której mowa w art. 17, 18 i 19, oraz od każdej innej decyzji wydanej przez Urząd zgodnie z aktami unijnymi, o których mowa w art. 1 ust. 2, która jest do niej skierowana, oraz od decyzji, która dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie, mimo że została przyjęta w postaci decyzji skierowanej do innej osoby.

2. Odwołanie wraz z uzasadnieniem składa się Urzędowi w formie pisemnej w terminie dwóch miesięcy od daty powiadomienia zainteresowanej osoby o decyzji lub – w razie braku takiego powiadomienia – od daty opublikowania decyzji przez Urząd.

Komisja Odwoławcza podejmuje decyzję w sprawie odwołania w terminie dwóch miesięcy od jego złożenia.

3. Odwołanie wniesione zgodnie z ust. 1 nie ma skutku zawieszającego.

Komisja Odwoławcza może jednak zawiesić wykonanie zaskarżonej decyzji, jeżeli uzna, że wymagają tego okoliczności.

4. Jeżeli odwołanie jest dopuszczalne, Komisja Odwoławcza bada, czy jest ono uzasadnione. Wzywa ona strony postępowania odwoławczego do wnoszenia w określonym terminie uwag do skierowanych przez nią pism lub do pism pochodzących od innych stron postępowania odwoławczego. Strony postępowania odwoławczego są uprawnione do ustnego przedstawienia swojego stanowiska.

▼B

5. Komisja Odwoławcza może potwierdzić decyzję podjętą przez właściwy organ Urzędu lub przekazać sprawę do rozstrzygnięcia właściwemu organowi Urzędu. Decyzja Komisji Odwoławczej jest wiążąca dla tego organu i podejmuje on zmienioną decyzję w danej sprawie.

6. Komisja Odwoławcza uchwala i udostępnia do wiadomości publicznej swój regulamin wewnętrzny.

7. Urząd udostępnia do wiadomości publicznej zawierające uzasadnienie decyzje podejmowane przez Komisję Odwoławczą.

*Artykuł 61*

**Skargi przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej**

1. Od decyzji podjętej przez Komisję Odwoławczą lub – w przypadku gdy nie przysługuje odwołanie do Komisji Odwoławczej – od decyzji Urzędu może zostać wniesiona skarga do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zgodnie z art. 263 TFUE.

2. Państwa członkowskie i instytucje unijne, jak i wszelkie osoby fizyczne i prawne mogą zaskarżyć decyzje podejmowane przez Urząd bezpośrednio do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zgodnie z art. 263 TFUE.

3. W przypadku gdy Urząd jest zobowiązany do działania, ale zaniechał wydania decyzji, może zostać wszczęte postępowanie z tytułu zaniechania działania zgodnie z art. 265 TFUE przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

4. Od Urzędu wymagane jest podjęcie niezbędnych środków w celu zastosowania się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

ROZDZIAŁ VI

**PRZEPISY FINANSOWE**

*Artykuł 62*

**Budżet Urzędu**

1. Dochody Urzędu będącego organem europejskim zgodnie z art. 185 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ([1]) (zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym"), obejmują w szczególności następujące składniki:

a) obowiązkowe składki uiszczane przez krajowe organy władzy publicznej właściwe w zakresie nadzoru nad instytucjami finansowymi; składki są wnoszone w wysokości wyliczanej wnosi się zgodnie z zasadą ważenia głosów określoną w art. 3 ust. 3 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych. Do celów niniejszego artykułu art. 3 ust. 3 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych stosuje się nadal po dniu 31 października 2014 r. wskazanym w tym protokole;

([1]) Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

▼B

b) dotację unijną zapisaną w budżecie ogólnym Unii Europejskiej (sekcja „Komisja”);

c) opłaty uiszczane na rzecz Urzędu w przypadkach określonych w odpowiednich instrumentach prawa unijnego.

2. Na wydatki Urzędu składają się co najmniej koszty personelu, wynagrodzenia, koszty administracyjne, koszty infrastruktury, szkolenia zawodowego oraz koszty operacyjne.

3. Dochody i wydatki równoważą się.

4. Preliminarze wszystkich dochodów i wydatków Urzędu są przygotowywane na każdy rok budżetowy pokrywający się z rokiem kalendarzowym i wykazywane są w budżecie Urzędu.

*Artykuł 63*

**Sporządzanie budżetu**

1. Do dnia 15 lutego każdego roku Dyrektor Wykonawczy sporządza projekt preliminarza dochodów i wydatków na następny rok budżetowy i przekazuje go Zarządowi i Radzie Organów Nadzoru wraz z planem zatrudnienia. Każdego roku Rada Organów Nadzoru, na podstawie projektu preliminarza sporządzonego przez Dyrektora Wykonawczego i zatwierdzonego przez Zarząd, przygotowuje preliminarz dochodów i wydatków Urzędu na następny rok budżetowy. Do dnia 31 marca Rada Organów Nadzoru przekazuje Komisji preliminarz, w tym projekt planu zatrudnienia. Przed przyjęciem preliminarza projekt przygotowany przez Dyrektora Wykonawczego jest zatwierdzany przez Zarząd.

2. Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie (zwanymi dalej razem „władzą budżetową”) preliminarz wraz ze projektem budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

3. Na podstawie preliminarza Komisja wprowadza do projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej prognozy, które uważa za niezbędne w odniesieniu do planu zatrudnienia, oraz kwotę dotacji obciążającej budżet ogólny Unii Europejskiej, zgodnie z art. 313 i 314 TFUE.

4. Władza budżetowa przyjmuje plan zatrudnienia dla Urzędu. Władza budżetowa zatwierdza środki na dotację dla Urzędu.

5. Budżet Urzędu przyjmuje Rada Organów Nadzoru. Budżet staje się budżetem ostatecznym po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii Europejskiej. W stosownych przypadkach budżet jest odpowiednio dostosowywany.

▼B

6. Zarząd niezwłocznie powiadamia władzę budżetową o swoim zamiarze realizacji wszelkich projektów, które mogą mieć istotne skutki finansowe dla finansowania jego budżetu, zwłaszcza w zakresie projektów związanych z nieruchomościami, takich jak najem lub zakup budynków. Informuje on o tym fakcie Komisję. Jeżeli którakolwiek z władz budżetowych zamierza wydać opinię, powiadamia Urząd o tym zamiarze w terminie dwóch tygodni od otrzymania informacji o projekcie dotyczącym nieruchomości. W przypadku braku odpowiedzi, Urząd może przystąpić do planowanego działania.

▼M1

_____

▼B

*Artykuł 64*

**Wykonanie i kontrola budżetu**

1. Dyrektor Wykonawczy działa w charakterze urzędnika zatwierdzającego i wykonuje budżet Urzędu.

2. Do dnia 1 marca następującego po zamknięciu każdego roku budżetowego, księgowy Urzędu przekazuje księgowemu Komisji oraz Trybunałowi Obrachunkowemu tymczasowe sprawozdanie finansowe wraz ze sprawozdaniem z zarządzania budżetem i finansami za dany rok budżetowy. Księgowy Urzędu przesyła sprawozdanie z zarządzania budżetem i finansami również członkom Rady Organów Nadzoru, Parlamentu Europejskiego i Rady, do dnia 31 marca następnego roku.

Księgowy Komisji dokonuje następnie konsolidacji tymczasowych sprawozdań finansowych instytucji i organów zdecentralizowanych zgodnie z art. 128 rozporządzenia finansowego.

3. Po otrzymaniu uwag Trybunału Obrachunkowego w sprawie tymczasowych sprawozdań finansowych Urzędu zgodnie z art. 129 rozporządzenia finansowego, Dyrektor Wykonawczy, działając na własną odpowiedzialność, sporządza ostateczne sprawozdanie finansowe Urzędu i przekazuje je do zaopiniowania Zarządowi.

4. Zarząd przedstawia opinię w sprawie ostatecznego sprawozdania finansowego Urzędu.

5. Do dnia 1 lipca następującego po zamknięciu roku budżetowego Dyrektor Wykonawczy przekazuje ostateczne sprawozdanie finansowe wraz z opinią Zarządu członkom Rady Organów Nadzoru, Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu.

6. Ostateczne sprawozdanie finansowe jest publikowane.

7. Dyrektor Wykonawczy przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu odpowiedź na jego uwagi do dnia 30 września. Kopię tej odpowiedzi przesyła również Zarządowi i Komisji.

▼B

8. Dyrektor Wykonawczy przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, na jego wniosek oraz zgodnie z art. 146 ust. 3 rozporządzenia finansowego, wszelkie informacje niezbędne do sprawnego przebiegu procedury udzielania absolutorium za dany rok budżetowy.

9. Parlament Europejski, na zalecenie Rady stanowiącej większością kwalifikowaną, przed dniem 15 maja roku N + 2, udziela Urzędowi absolutorium z wykonania budżetu obejmującego dochody z budżetu ogólnego Unii Europejskiej i właściwych organów za rok budżetowy N.

*Artykuł 65*

**Zasady finansowe**

Zasady finansowe mające zastosowanie w odniesieniu do Urzędu przyjmuje Zarząd po konsultacji z Komisją. Zasady te nie mogą odbiegać od rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2343/2002 z dnia 19 listopada 2002 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów określonych w artykule 185 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ([1]), chyba że jest to wymagane ze względu na szczególne potrzeby operacyjne w zakresie funkcjonowania Urzędu i jedynie jeśli Komisja wyrazi na to wcześniej zgodę.

*Artykuł 66*

**Środki zwalczania nadużyć finansowych**

1. W celu zwalczania nadużyć finansowych, korupcji i wszelkiej innej nielegalnej działalności, wobec Urzędu stosują się bez żadnych ograniczeń przepisy rozporządzenia (WE) nr 1073/1999.

2. Urząd przystępuje do Porozumienia międzyinstytucjonalnego dotyczącego wewnętrznych dochodzeń prowadzonych przez OLAF oraz niezwłocznie przyjmuje stosowne przepisy odnoszące się do całego personelu Urzędu.

3. Decyzje dotyczące finansowania oraz wynikające z nich umowy oraz instrumenty wykonawcze muszą wyraźnie stwierdzać, że Trybunał Obrachunkowy i OLAF mogą, w razie potrzeby, przeprowadzać kontrole na miejscu wobec beneficjentów środków finansowych wydatkowanych przez Urząd oraz pracowników odpowiedzialnych za przydzielenie tych środków.

ROZDZIAŁ VII

**PRZEPISY OGÓLNE**

*Artykuł 67*

**Przywileje i immunitety**

Do Urzędu i jego pracowników zastosowanie ma Protokół (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej załączony do Traktatu o Unii Europejskiej oraz TFUE.

([1]) Dz.U. L 357 z 31.12.2002, s. 72.

▼B

*Artykuł 68*

**Personel**

1. Do pracowników Urzędu, w tym do Dyrektora Wykonawczego i Przewodniczącego, zastosowanie mają regulamin pracowniczy, warunki zatrudnienia innych pracowników oraz zasady przyjęte wspólnie przez instytucje Unii do celów stosowania regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia.

2. Zarząd, w porozumieniu z Komisją, przyjmuje niezbędne środki wykonawcze, zgodnie z ustaleniami przewidzianymi w art. 110 regulaminu pracowniczego.

3. W odniesieniu do swoich pracowników Urząd korzysta z uprawnień przyznanych organowi powołującemu na mocy regulaminu pracowniczego oraz organowi uprawnionemu do zawierania umów na mocy warunków zatrudnienia innych pracowników.

4. Zarząd przyjmuje przepisy umożliwiające oddelegowywanie ekspertów krajowych z państw członkowskich do Urzędu.

*Artykuł 69*

**Odpowiedzialność Urzędu**

1. W przypadku odpowiedzialności pozaumownej Urząd naprawia szkody wyrządzone przez Urząd lub przez jego pracowników przy wykonywaniu swoich obowiązków zgodnie z zasadami ogólnymi wspólnymi dla systemów prawnych państw członkowskich. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do orzekania w sporach dotyczących naprawy takich szkód.

2. Osobistą odpowiedzialność finansową oraz odpowiedzialność dyscyplinarną pracowników Urzędu wobec Urzędu regulują odpowiednie przepisy mające zastosowanie do pracowników Urzędu.

*Artykuł 70*

**Obowiązek zachowania tajemnicy służbowej**

1. Członkowie Rady Organów Nadzoru i Zarządu, Dyrektor Wykonawczy, a także personel Urzędu, w tym urzędnicy oddelegowani czasowo przez państwa członkowskie oraz wszystkie inne osoby wykonujące zadania na rzecz Urzędu na podstawie umów, podlegają – również po zaprzestaniu pełnienia swoich funkcji – wymogom dotyczącym tajemnicy służbowej określonym w art. 339 TFUE oraz w odpowiednich przepisach prawodawstwa unijnego w tym zakresie.

Zastosowanie ma do nich art. 16 regulaminu pracowniczego.

Zgodnie z regulaminem pracowniczym, o którym mowa w art. 54, po zakończeniu służby pracownik jest nadal zobowiązany do godziwego i rozważnego zachowania w odniesieniu do przyjmowania niektórych stanowisk lub pewnych korzyści.

▼B

Ani państwa członkowskie, instytucje lub organy unijne ani żadne inne podmioty publiczne lub prywatne nie mogą próbować wywierać wpływu na członków personelu Urzędu w wykonywaniu ich zadań.

2. Bez uszczerbku dla przypadków, do których zastosowanie ma prawo karne, wszelkie poufne informacje uzyskane przez osoby, o których mowa w ust. 1, podczas wykonywania ich obowiązków nie mogą zostać ujawnione żadnej innej osobie ani organowi, z wyjątkiem informacji w postaci skróconej lub zbiorczej uniemożliwiającej zidentyfikowanie poszczególnych instytucji finansowych.

Ponadto obowiązek przewidziany w ust. 1 oraz w akapicie pierwszym niniejszego ustępu nie uniemożliwia Urzędowi i krajowym organom nadzoru korzystania z informacji na potrzeby egzekwowania aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, a w szczególności na potrzeby postępowania w celu przyjęcia decyzji.

3. Ustępy 1 i 2 nie uniemożliwiają Urzędowi wymiany informacji z krajowymi organami nadzoru zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz innymi przepisami prawa unijnego mającymi zastosowanie do instytucji finansowych.

Informacje te podlegają warunkom dotyczącym tajemnicy służbowej, o których mowa w ust. 1 i 2. Urząd wprowadza w regulaminie wewnętrznym ustalenia praktyczne w zakresie wdrożenia zasad poufności określonych w ust. 1 i 2.

4. Urząd stosuje decyzję Komisji 2001/844/WE, EWWiS, Euratom z dnia 29 listopada 2001 r. zmieniającą jej regulamin wewnętrzny [1].

*Artykuł 71*

**Ochrona danych**

Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich dotyczących przetwarzania przez nie danych osobowych na mocy dyrektywy 95/46/WE lub dla obowiązków Urzędu dotyczących przetwarzania przez niego danych osobowych na mocy rozporządzenia (WE) nr 45/2001 podczas wypełniania powierzonych mu obowiązków.

*Artykuł 72*

**Dostęp do dokumentów**

1. W odniesieniu do dokumentów pozostających w posiadaniu Urzędu stosuje się rozporządzenie (WE) nr 1049/2001.

2. Do dnia 31 maja 2011 r. Zarząd przyjmuje praktyczne środki dotyczące stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

[1] Dz.U. L 317 z 3.12.2001, s. 1.

▼B

3. Decyzje podejmowane przez Urząd zgodnie z art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 mogą stanowić przedmiot skarg wnoszonych do Rzecznika Praw Obywatelskich lub postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej, po odwołaniu – w stosownych przypadkach – do Rady Organów Nadzoru, na warunkach określonych odpowiednio w art. 228 i 263 TFUE.

*Artykuł 73*

**Ustalenia językowe**

1. Do Urzędu stosują się przepisy rozporządzenia Rady nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej ([1]).

2. O wewnętrznych ustaleniach językowych Urzędu decyduje Zarząd.

3. Usługi tłumaczeniowe na potrzeby działalności organu zapewnia Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej.

*Artykuł 74*

**Umowa w sprawie siedziby**

Niezbędne ustalenia dotyczące lokali, które mają zostać przekazane Urzędowi w państwie członkowskim, w którym znajduje się jego siedziba, oraz obiektów udostępnianych przez to państwo, jak również szczegółowe przepisy mające zastosowanie w państwie członkowskim do Dyrektora Wykonawczego, członków Zarządu, pracowników Urzędu i członków ich rodzin określa umowa w sprawie siedziby między Urzędem a państwem członkowskim, która zostaje zawarta po uzyskaniu zgody Zarządu.

Państwo członkowskie zapewnia Urzędowi najlepsze możliwe warunki do prowadzenia działalności, w tym wielojęzyczne placówki szkolne o orientacji europejskiej i odpowiednie połączenia komunikacyjne.

*Artykuł 75*

**Udział państw trzecich**

1. Udział w pracach Urzędu jest otwarty dla państw trzecich, które zawarły z Unią umowy przewidujące przyjęcie i stosowanie przez nie prawa unijnego w obszarze podlegającym kompetencjom Urzędu, jak określono w art. 1 ust. 2.

2. Urząd może współpracować z państwami trzecimi, o których mowa w ust. 1, stosującymi prawodawstwo uznane za równoważne w obszarach kompetencji Urzędu, o których mowa w art. 1 ust. 2, jak przewidziano w umowach międzynarodowych zawartych przez Unię zgodnie z art. 216 TFUE.

([1]) Dz.U. 17 z 6.10.1958, s. 385.

▼B

3. W odpowiednich postanowieniach umów, o których mowa w ust. 1 i 2, określa się w szczególności charakter, zakres i aspekty proceduralne uczestnictwa państw, o których mowa w ust. 1, w pracach Urzędu, w tym przepisy dotyczące wkładu finansowego i pracowników. W umowach można przewidzieć uczestnictwo tych krajów w posiedzeniach Rady Organów Nadzoru w charakterze obserwatora, zapewniając jednocześnie, by kraje te nie mogły brać udziału w obradach dotyczących poszczególnych instytucji finansowych, chyba że są one nimi bezpośrednio zainteresowane.

ROZDZIAŁ VIII

## PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

*Artykuł 76*

### Działania przygotowawcze

1. W okresie następującym po wejściu niniejszego rozporządzenia w życie oraz przed ustanowieniem Urzędu, Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego prowadzi działania w ścisłej współpracy z Komisją, aby przygotować zastąpienie tego komitetu przez Urząd.

2. Gdy Urząd zostanie już ustanowiony, Komisja odpowiada za administracyjne ustanowienie i początkowe administracyjne funkcjonowanie Urzędu do czasu, gdy Urząd mianuje Dyrektora Wykonawczego.

W tym celu do czasu objęcia obowiązków przez Dyrektora Wykonawczego po jego mianowaniu przez Radę Organów Nadzoru zgodnie z art. 51 Komisja może tymczasowo wyznaczyć jednego urzędnika do pełnienia obowiązków Dyrektora Wykonawczego. Okres ten jest ograniczony do czasu niezbędnego, aby mianować Dyrektora Wykonawczego Urzędu.

Tymczasowy Dyrektor Wykonawczy może zatwierdzać wszelkie płatności w ramach środków przewidzianych w budżecie Urzędu po ich zatwierdzeniu przez Zarząd, a także zawierać umowy, w tym m.in. umowy z pracownikami, po przyjęciu planu zatrudnienia Urzędu.

3. Ustępy 1 i 2 pozostają bez uszczerbku dla uprawnień Rady Organów Nadzoru i Zarządu.

4. Urząd uznaje się za następcę prawnego Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Bankowego. Najpóźniej w dniu ustanowienia Urzędu wszystkie aktywa i zobowiązania oraz wszystkie bieżące operacje Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Bankowego zostają automatycznie przekazane Urzędowi. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego sporządza sprawozdanie, w którym wykazuje swoją końcową sytuację po stronie aktywów i zobowiązań z dniem tego przekazania. Sprawozdanie to jest badane i zatwierdzane przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego i Komisję.

▼B

*Artykuł 77*

**Przepisy przejściowe dotyczące personelu**

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 68, wszystkie umowy o pracę i porozumienia o oddelegowaniu zawarte przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego lub jego sekretariat i obowiązujące w dniu 1 stycznia 2011 r. są uznawane do czasu ich wygaśnięcia. Nie podlegają one przedłużeniu.

2. Wszystkim pracownikom posiadającym umowę o pracę, o której mowa w ust. 1, proponuje się możliwość zawarcia umów na czas określony na mocy art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia innych pracowników w różnych grupach zaszeregowania określonych w planie zatrudnienia Urzędu.

Po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia organ uprawniony do zawierania umów przeprowadzi wewnętrzną procedurę rekrutacyjną ograniczoną do pracowników posiadających umowę zawartą z Komitetem Europejskich Organów Nadzoru Bankowego lub jego sekretariatem w celu sprawdzenia umiejętności, operatywności i uczciwości zatrudnianych osób. Wewnętrzna procedura rekrutacyjna w pełni uwzględnia umiejętności i doświadczenie, jakie dana osoba wykaże podczas wykonywania swoich obowiązków przed zatrudnieniem.

3. W zależności od rodzaju i poziomu obejmowanych stanowisk, osobom, które pomyślnie przejdą procedurę kwalifikacyjną, zostaną zaoferowane umowy na czas określony co najmniej na okres pozostały do wygaśnięcia wcześniejszej umowy.

4. Wobec pracowników posiadających wcześniejsze umowy, którzy podejmą decyzję o nieubieganiu się o umowę na czas określony lub którym nie zostaną zaoferowane takie umowy zgodnie z ust. 2, stosują się nadal odpowiednie przepisy krajowe dotyczące umów o pracę oraz inne odpowiednie instrumenty.

*Artykuł 78*

**Przepisy krajowe**

Państwa członkowskie podejmują wszelkie właściwe działania, by zapewnić skuteczne stosowanie niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 79*

**Zmiany**

W decyzji nr 716/2009/WE wprowadza się zmianę polegającą na wykreśleniu Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Bankowego z wykazu beneficjentów wymienionych w sekcji B załącznika do tej decyzji.

*Artykuł 80*

**Uchylenie**

Niniejszym uchyla się decyzję Komisji 2009/78/WE ustanawiającą Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego, ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2011 r.

▼B

*Artykuł 81*

**Przegląd**

1. Do dnia 2 stycznia 2014 r., a następnie co trzy lata Komisja publikuje ogólne sprawozdanie dotyczące doświadczeń zgromadzonych w związku z działalnością Urzędu oraz stosowaniem procedur ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu. Sprawozdanie to zawiera między innymi ocenę:

a) konwergencji w zakresie standardowych praktyk nadzorczych osiągniętej przez właściwe organy:

(i) konwergencję w dziedzinie funkcjonalnej niezależności właściwych organów oraz w dziedzinie standardów równoważnych zasadom ładu korporacyjnego;

(ii) bezstronność, obiektywność i autonomię Urzędu;

b) funkcjonowania kolegiów organów nadzoru;

c) postępów dokonanych w zakresie konwergencji w dziedzinie zapobiegania kryzysom, zarządzania w sytuacjach kryzysowych i rozwiązywania takich sytuacji, w tym w dziedzinie unijnych mechanizmów finansowania;

d) roli Urzędu w odniesieniu do ryzyka systemowego;

e) zastosowania klauzuli ochronnej ustanowionej w art. 38;

f) zastosowania wiążącej mediacji ustanowionej w art. 19.

2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, stwierdza także, czy:

a) należy nadal oddzielnie nadzorować banki, ubezpieczenia, pracownicze programy emerytalne, papiery wartościowe i rynki finansowe;

b) należy zastosować nadzór ostrożnościowy i prowadzić nadzór nad działalnością oddzielnie czy też przez ten sam organ nadzoru;

c) należy uprościć i wzmocnić strukturę ESNF w celu zwiększenia spójności między poziomami makro i mikro oraz między Europejskimi Urzędami Nadzoru;

d) ewolucja ESNF jest spójna z ewolucją w skali globalnej;

e) w ramach ESNF istnieje wystarczająca różnorodność i wysoka jakość;

f) istnieje odpowiedni poziom odpowiedzialności i przejrzystości w odniesieniu do wymogów dotyczących publikowania;

g) zasoby Urzędu są odpowiednie, aby mógł on realizować powierzone mu obowiązki;

h) wybór siedziby Urzędu jest trafny, czy też należy przenieść Europejskie Urzędy Nadzoru do jednej siedziby, aby usprawnić koordynację ich działań.

▼M1

3. W odniesieniu do bezpośredniego nadzoru nad instytucjami lub infrastrukturami o zasięgu ogólnoeuropejskim i z uwzględnieniem zmian rynkowych, stabilności rynku wewnętrznego oraz spójności całej Unii Komisja sporządza roczne sprawozdanie w sprawie zasadności powierzenia Urzędowi dalszych obowiązków nadzorczych w tej dziedzinie.

▼B

4. Sprawozdanie to jest przekazywane wraz z towarzyszącymi mu wnioskami (w stosownych przypadkach) Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

▼M1

*Artykuł 81a*

**Przegląd ustaleń dotyczących głosowania**

Od dnia, w którym liczba nieuczestniczących państw członkowskich osiągnie cztery, Komisja dokonuje przeglądu działania ustaleń dotyczących głosowania opisanych w art. 41 i 44 i składa Parlamentowi Europejskiemu, Radzie Europejskiej i Radzie sprawozdanie na ten temat, uwzględniając wszelkie doświadczenia nabyte w trakcie stosowania niniejszego rozporządzenia.

▼B

*Artykuł 82*

**Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2011 r., z wyjątkiem art. 76 i art. 77 ust. 1 i 2, które stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Urząd ustanawia się z dniem 1 stycznia 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.